RABINUL ŞAFRAN discută cu Căpitanul Legiunii, Corneliu CODREANU

PERIODIC NAŢIONAL ŞI CREŞTIN
FONDAT: TIMIŞOARA 1990
— SERIE NOUĂ —
NR. 1 (65) / 1991
16 PAGINI, 10 LEI

GAZETA de Vest

„SÎNGELE CREŞTINILOR ESTE SĂMÎNŢA LOR".
TERTULIAN

Dialog despre Neam şi Ortodoxie cu Părintele GALERIU

Domnilor senatori şi deputaţi,

Am dori ca legea care priveşte securitatea statului să cuprindă date precise în legătură cu aplicarea ei. Considerăm că sînt necesare cîteva explicaţii suplimentare cu care, credem noi, dvs. aţi rămas datori.

Scrisoare deschisă celor care au votat legea securităţii statului

Incepem cu intrebarea ı există o asemenea lege şi în alte ţări democratice ?, şi continuăm acuzîndu-vă cu teribila constatare că nici comuniştii, în cei 45 de ani de teroare nu şi-au permis pe faţă şi în mod legal să aplice vreo îngrădire a libertăţilor politice şi cetăţeneşti. În faţa justiţiei, cetăţenii ţării au dreptul să fie egali, indiferent cărui partid au aparţinut sau aparţin, faptele lor — prevăzute în legislaţia democraţiei moderne — să fie judecate fără ură şi fără părtinire ori incriminări dinainte stabilite.

Domnilor, n-am făcut politică, vîrsta nu ne-a permis ; din întîmplare nici părinţii noştri n-au făcut politică ; sîntem tineri, ne iubim ţara şi am dori să nu fim ucişi ca în Decembrie 1989 sau bătuţi ca în iunie 1990.

Vă cerem deci să ne arătaţi exact linia de îngrădire a faptelor noastre viitoare. De aceea vă rugăm să nu ne lăsaţi la libera discreţie a unor aprecieri mult prea generale şi vagi, care pot fi sigur şi părtinitoare sau mai corect spus partinice. Vă întrebăm direct, ce avem

REDACŢIA

(Continuare in pag. 2)

JANOS FAZEKAS DESCURCĂ BORCANELE ÎNCURCATE DE CEAUŞESCU

Elementul bolşevic loveşte cu pumnul la Constanţa

BASARABIA ÎNAINTEA DEZROBIRII

RUSIA BOLŞEVICĂ A MURIT, BINECUVÎNTATĂ FIE RUSIA PRAVOSLAVNICĂ

GAZETA DE VEST

Director :
Ovidiu GULEȘ
Redactor-șef :
Gabriel TIMOCEANU
Redactor-șef adjunct :
Ioan Sorin USCA
Redactori :
Stere MARCU,
Luca MAVRODIN,
Geo NEGREȘ,
Gabriel ROTARIU,
Camille RUGINĂ
Corespondenți la Chișinău :
Adriana HEGEDÜS și
Florin RADU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
GAZETA DE VEST,
str. REMUS, nr. 11,
1900 TIMIȘOARA,
tel. 961/12237.

Tipar executat la
„HELICON" BANAT S.A.

SCRISOARE DESCHISĂ

(Urmare din pag. 1)

voie să facem ? De exemplu, ne este permis să fim buni creștini și buni români ? Iubindu-L pe Hristos, vă putem asigura că nu vom fi nici antimaghiari și nici antisemiți. Însă dorind să fim și buni români, în situațiile în care provocarea amestecată cu denigrarea ar veni din partea străinilor, care ar putea fi marginile răspunsului nostru ? Cine va cîntări dacă acest răspuns are culoare de agresivitate ?

O altă întrebare, putem crede oare ca românismul și creștinismul să nu intre în conflict cu această lege și îndeosebi cu cei care o vor aplica ? Mai direct : Eminescu, Pârvan, Iorga, Goga, Nae Ionescu, Mircea Eliade, Constantin Noica, Radu Gyr, vor putea fi citiți ? Sau vom putea scrie și vorbi despre ei fără risc, fără a fi acuzați de antisemitism ? Acești mari înaintași, pot aparține și românilor, sau vor rămîne o mîndrie românească numai pentru export ?

În continuare, întrebîndu-vă, fiind doritori de a cunoaște adevărul despre trecutul tineretului român, despre participarea tineretului la viața națională românească, vom putea cerceta tot ce s-a scris referitor la aceste evenimente ?

O parte din acel tineret s-a numit legionar. După legea de acum ei sînt asimilați drept fasciști. Rămînem mirați de această hotărîre a dvs. și vă întrebăm cînd a fost procesul ? Care au fost actele de acuzare, altele decît cele comuniste ? Urmărind programul TV, am văzut cum odioșii criminali comuniști, la al căror proces am asistat, au fost întrebați ce au de spus în apărarea lor. Foștii legionari au fost întrebați ?

Prof. Nae Ionescu, Mircea Eliade, Constantin Noica, au fost ideologii Mișcării Legionare. Toți au fost întemnițați ca legionari în lagăre sau închisori. Într-o revistă evreiască : „Revista mea" nr. 1394 din 18 ian. 1990, am citit că „legionarii fugiți în Germania au fost internați de către Hitler în lagăre și din această cauză „Garda de Fier" nu apare pe lista organizațiilor fasciste scoase în afara legii după procesul de la Nürnberg". Nae Ionescu și Eliade au scris încă din anii 1933—1937 că nu există nici o asemănare între Mișcarea Legionară și fascismul italian sau național-socialismul german. Și fiindcă ei, ca ideologi, au scris aceasta, avem dreptul oare să falsificăm cele scrise ? Mai grav, avem oare dreptul să trecem cu nesocotință peste hotărîrile procesului de la Nürnberg ?

Majoritatea datelor despre Mișcarea Legionară le avem din cartea : „România după marea Unire" 1988, Mircea Mușat și Ioan Ardeleanu, istorici de formație comunistă.

Din cartea comunistă amintită ne vom opri la cîteva citate privind cele trei acuzații aduse Mișcării Legionare : totalitarism, antisemitism și violență.

Redăm (pag. 354) circulara prin care Corneliu Codreanu desființează partidul „Totul pentru Țară" :

„Începînd de astăzi, 21 febr. 1938, partidul „Totul pentru Țară" nu mai există. Toate funcțiile sînt desființate, sediile se închid. Motivele care ne-au determinat la această hotărîre sînt Decretul Regal nr. 870 din 17 febr. 1938, prin care sîntem aruncați din raportul de drept în raportul de forță. Pe acesta însă, noi nu îl primim. Noi am înțeles să acționăm în cadrul legii. Noi nu voim să întrebuințăm violența. Ne este suficientă experiența din trecut, cînd fără voia noastră am fost atrași pe calea violenței. La orice violentare, noi nu mai răspundem în nici un fel, suportăm.

Lovitură de stat nu voim să dăm. Prin existența însăși a concepției noastre, noi sîntem contra acestui sistem. Ea înseamnă atitudine de bruscare, de natură exterioară, pe cînd noi așteptăm biruința noastră de la desăvîrșirea, în sufletul națiunii, a unui proces de perfecționare omenească. Nu vom întrebuința aceste mijloace, pentru că tineretul nu vrea să transforme România într-o Spanie însîngerată.

În același Decret Regal se vizează comerțul legionar. Pentru a nu da naștere la nici o posibilitate de conflict renunțăm la această activitate comercială. Întregul comerț legionar se lichidează. Cei 70 de copii întreținuți de noi vor fi trimiși acasă, nemaiputînd suporta cheltuiala întreținerii lor.

În timpul liber care ni se deschide, îndemn pe toți tinerii să studieze cît mai profund în direcția meseriei lor.

Închizînd această tristă pagină, rămînem legați de duhul lui Moța și Marin și a celorlalți morți ai noștri, care se roagă pentru noi lui Dumnezeu".

După această circulară, fără vreun act de violență din partea legionarilor, Corneliu Codreanu împreună cu încă 13 legionari ,au fost uciși prin strangulare, fără nici o condamnare legală.

Despre violențele legionare, am reținut că ele au fost un răspuns la violența oficială. Am mai reținut că cei care le-au săvîrșit s-au predat singuri pentru a-și ispăși pedeapsa.

Statistica ce s-ar putea face privitor la violențele legionare pînă în septembrie 1940, cînd aceștia au venit la conducerea statului, reține că în totalul lor aceste violențe au fost numai trei : Duca, Stelescu și Călinescu, acestea fiind și judecate și condamnate la timpul respectiv de instanțele judecătorești. Cazul Manciu, justiția timpului, care nu era legionară, l-a considerat legitimă apărare. Numărul legionarilor uciși însă, în același timp, de către cei care dețineau puterea politică, și care ar fi trebuit să respecte legile țării, a fost de peste 400, toți omorîți fără sentințe judecătorești. Față de aceste constatări, titulatura de criminali ni se pare pe nedrept atribuită legionarilor.

Aceeași carte (pag. 1026), referindu-se la jurnalul lui D. Sturdza, fost ministru de externe, relatează cum unii din legionari au fost aruncați de vii în crematorii, alții luați din spital și uciși în lagăre sau ridicați din stradă și împușcați, expuși apoi în piețele publice, majoritatea lor fiind studenți apreciați de colegi drept elita morală și intelectuală a vremii.

O situație aparte o reprezintă cazul Iorga-Madgearu. Înșiși legionarii consideră asasinatele drept o mișelie iar pe cei ce au comis crimele drept asasini.

Crimele de la abator n-au existat. Declarațiile cunoscutului scriitor Petre Pandrea (cumnat al lui Lucrețiu Pătrășcanu) și ale fostului general de securitate Pacepa, adeveresc trucajul fotografiilor respective. Din verificarea actelor foștilor deținuți politici în regimul Antonescu, nici un legionar nu a fost condamnat pentru uciderea vreunui evreu în timpul „rebeliunii".

Manifestațiile studențești, greva de un an a Generației de la 1922, nu au avut un caracter rasial. Legionarii n-au acceptat antisemitismul profesorului Cuza sau al profesorului Iorga din broșura „Iudaica".

Mișcarea Legionară, prin întemeietorii și ideologii ei, a depășit această concepție, excluzînd antisemitismul, creînd o școală de trăire creștină ce are ca țel suprem mîntuirea Neamului prin Hristos.

Acestea sînt numai unele din datele despre Mișcarea Legionară pe care le-am aflat dintr-o carte editată de comuniști (1988, M. Mușat și I. Ardeleanu, „România după Marea Unire"). Normal ar fi fost să avem acces la chiar scrisul legionar, al celor care au fost și sînt condamnați. Acces pe care nu l-am avut. Nici noi, dar mai cu seamă, nici marea masă a românilor. Iată de ce ne miră astăzi că un concept de trăire creștină și românească poate fi condamnat prin asimilarea sa fascismului.

În plus, credem că acum în România nu există un curent antisemit (pe cele create artificial, în scopul unor diversiuni coordonate din exterior, nu le vom califica altfel decît drept niște ieftine provocări). Cei 17.000 de evrei nu pot prezenta un pericol pentru populația românească. Dintre toate atitudinile față de credincioșii cultului mozaic — admițînd prin absurd că ele ar putea să apară pe viitor — singura de care evreii ar trebui să NU se teamă, este atitudinea creștină a Mișcării Legionare.

Pentru toate cele arătate mai sus, am fi dorit o lege prin care să fim asigurați, în mod egal, români, germani, maghiari, evrei, țigani, lege care să nu condamne nici denumirea partidului din care am făcut, facem sau vom face parte, nici religia sau naționalitatea căreia îi aparținem.

Dcă ați dori apărarea orînduirii democratice ,semnul unui drum corect l-am găsi în legile ce apără opoziția și nicidecum în acelea care încearcă să disimuleze intențiile nejustificate ale celor aflați la putere.

Am prefera ca dragostea creștină să ne poată asigura buna înțelegere și conviețuirea pașnică. Ca o rezervă suficientă a obligațiilor noastre, numai codul penal poate fi justificat și egal tuturor. Să se ia bine aminte și să nu se uite că supremul atribut al democrației este libertatea.

A sosit la redacție:

Stimată redacție,

Din cuprinsul ziarului pe care îl scrieți, am reținut interesul pe care îl aveți pentru cunoașterea adevărului privind trecutul tineretului studențesc și legionar din țara noastră.

Protestez cu ajutorul d-voastră, în numele celor care au fost uciși pentru credința și dragostea lor față de Neamul Românesc și care nu se pot apăra de acuzațiile nedrepte ce li se aduc.

Intristarea mea este cu atît mai mare, întrucît defăimările vin din partea unor reviste sau ziare care se pretind anticomuniste. Protestez împotriva celor care folosesc pentru explicarea situației tragice în care se află acum țara expresii și comparații denigratoare la adresa Mișcării Legionare. Dezastrul moral și material în care ne găsim, aparține integral comunismului și cuvîntul „comunist" este suficient și cuprinde cu înțeles perfect ultima acuzație și urîțenie a politicului. Adevărul, despre Mișcarea Legionară nu poate fi redus la ce au spus comuniștii, iar dușmanii comunismului dintotdeauna nu pot fi declarați dușmani ai țării. Îndîrjirea întru denigrare, fie directă și brutală, fie prin jocul de asemănare al legionarilor cu comuniștii, reprezintă un act revoltător. Miile de legionari care au fost uciși în lupta contra comunismului ar trebui să ne oblige moral la respect sau cel puțin la tăcere.

Doamna Adameșteanu și domnul Paleologu, în publicația „22", apreciază că societatea românească încă nu este pregătită să-și privească în față partea din trecutul istoric care ar fi legată de Mișcarea Legionară. Domnul Paleologu, deși cunoscut adversar al Mișcării Legionare, recunoaște că foarte mulți oameni de excepțională valoare intelectuală au aderat efectiv sau cel puțin au simpatizat cu Mișcarea Legionară, recomandîndu-ne o analiză completă, nicidecum acuzîndu-i că au fost vînduți pentru că pe vremea aceia nu constituia unii poate au fost, dar majoritatea nu, pentru că pe vremea aceia nu constituia un avantaj ci un pericol să fii legionar.

Seriozitatea afirmațiilor de mai sus este evidentă. Ne pare rău că în alte situații, în aceeași revistă „22", de exemplu, domnul Pippidi, exclude total din analizele și concluziile scrise despre Mișcarea Legionară și punctul de vedere al celor pe care îi acuză. Atacînd direct problema nenorocirii legionare, acuzîndu-i de violență și antisemitism, dl. Pippidi ar fi trebuit să recunoască cum înșiși legionarii au condamnat asasinarea prof. Iorga, dar au și regretat că prof. Iorga s-a asociat cu Elena Lupescu, Armand Călinescu și Carol II, la uciderea tineretului român.

Cît despre antisemitism, este nedrept să se ocolească faptul că Nicolae Iorga a fost cu adevărat unul dintre profesorii școlii antisemite române. Extragem din broșura „Iudaica", semnată de prof. Iorga, cîteva rînduri pentru a demonstra cele afirmate : (Taroutiu, Buc. 1937) „Se încearcă a face din România colonizare. Ea trebuie demascată de cine știe. Ea trebuie oprită de cine poate" (Redacția gazetei noastre, cerînd aprobarea semnatarului scrisorii, pentru a evita încălcarea legii de protecție a unor minorități conlocuitoare, renunță la celelalte rînduri, extrase din broșura „Iudaica" pentru cuprinsul lor prea înflăcărat, chiar dacă aceste afirmații aparțin ca semnătură și responsabilitate prof. Iorga).

Ar trebui să se rețină de cei care încearcă să rescrie istoria că legionarii în această problemă au avut un alt punct de vedere decît cel al prof. Cuza și Iorga. Conducătorii și ideologii Mișcării Legionare au depășit soluția unei rezolvări politice a problemei, deosebindu-se de Cuza și Iorga, mergînd pe un drum propriu, de educație creștină capabilă să poată concura, fără violență, atît cu evreii, cît și cu alte naționalități conlocuitoare.

În același „22", nr. 30 — august 1991, domnul Antonesei, își îngăduie fără frică de Dumnezeu, comparații și asemănări necuviincioase, rod al singurei educații comuniste pe care a primit-o.

GHEORGHE BRAHONSCHI,
fost deținut politic

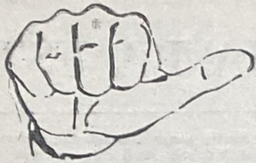
(Continuare în pag. 3)

STRUMPFII NINJA DE LA MONOPOL

— roman realist —

Episodul 1

Era într-o Duminică. Priveam cu Gherghina televizorul care nu mergea pentru că-l trăznise Dumnezeu cu o săptămînă înainte la o emisiune Cronica Parlamentului.

TRAFIC CU PRIORITATE DE DREAPTA ●

CINE ȘI UNDE SÎNT CRIMINALII NEAMULUI ROMÂNESC?

De la o vreme încoace se face prea mult caz (mai în toată presa scrisă și vorbită) despre cîți evrei au murit sau nu în România. Omul de pe stradă, nedeprins cu astfel de campanii, cade în cursă relativ ușor, fără să își mai pună cîteva elementare întrebări, fără să se mai gîndească la cîteva chestiuni pe cît de firești, pe atît de banale. De pildă:

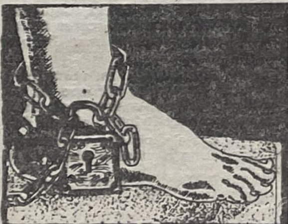
— în România, de-a lungul anilor, au fost uciși foarte mulți huni, turci, tătari, leși etc. — mult mai mulți decît orice cifră martirică inventată de Dl. Moses Rosen (cu toții au decedat într-o calitate: aceea de cotropitori, cu săbii, arcuri, sulițí, prăvălii sau bani).

— de ce nu ne acuză minoritatea turcă pentru faptele „holocaustice" ale lui Vlad Țepeș, ori Ștefan cel Mare?

— iar dacă tot am ajuns aici, ungurii și polonii ne-au dușmănit țara de cu veacuri înainte ca primul evreu să se aciuiască în Moldova de nord (sfîrșitul sec. XVIII, începutul sec. XIX); îndrăznește cineva să pună în discuție românimea din Transilvania, să-l acuze pe Avram Iancu de șovinism, fără a demonstra astfel că ne dușmănește neamul?

— pînă una alta, românii nu sînt așezați de Dumnezeu pe acest pămînt nici pentru a fi gazdele altora, nici pentru a slugări pe cine știe cine (deși o mare parte din istoria noastră cu asta ne-am ocupat);

— românii sînt (sau ar trebui să fie) stăpînii acestui pămînt iar străinii ce îndrăznesc a învinui pe stăpîni pentru faptele din propria lor casă (pe care nimeni altul decît numai Dumnezeu are dreptul să le judece) dovedesc că jinduiesc cu dușmănie a le lua averea, pămîntul, sufletul și, deci, a-i robi.

— în fine, întrebarea cea mai dureroasă: dacă atîția evrei au murit în nu știu ce holocaust, dacă bieții venetici au suferit atîta, îndrăznește oare cineva să afirme că un alt neam decît cel românesc a vărsat mai mult sînge în această țară?

— mai mult decît atît, poate ne spune Dl. Rosen despre componența etnică a marii majorități a capilor securității care au ucis zeci și sute de mii de români în anii bolșevici.

În concluzie:

Pînă cînd nu se va face public tot procesul de bolșevizare bestială a României, totodată cu nominalizarea autorilor și executanților lui, orice acuză adusă de alții neamului românesc o considerăm o impietate și un act de dușmănie. Înainte de toate, noi tinerii vrem să știm următoarele:

— care și cîți sînt evreii ce au ucis români sub bolșevism?

— cîte vieți românești au căzut răpuse de gloanțele veneticilor ori în lagărele de exterminare bolșevice?

Toți securiștii și vinovații de holocaustul neamului românesc sub comunism (indiferent dacă sînt evrei, unguri sau trădători) trebuie să plătească pentru crimele lor în contra românismului. Abia după ce vom regla aceste conturi — ale celor vinovați de crime împotriva noastră — vom fi dispuși a tolera comemorări în care un Ion Antonescu să fie calificat, la noi în România, drept criminal.

OVIDIU GULEȘ

ARTA PROFANĂRII

„Profan" numim ceea ce se opune „sacrului", ceea ce ține strict de lumesc, de laic. Astfel, „a profana" înseamnă amestecul celor ireconciliabile, eterogenizarea celor din lumea aceasta cu planul supramundan. Prin extensie, termenul poate însemna o știrbire, o întinare, o caricaturizare și așa mai departe dar, întotdeauna, singur sacrul poate constitui obiectul unei profanări.

Așadar ,nu vom putea profana casa scărilor, băcănia, beciul, crîșma, pubela și atîtea altele care, dacă nu sînt neapărat de necinste, sînt însă prin ele însele în mod irevocabil profane. De aceea cînd cineva ne murdărește magazia sau closetul, este suficient să spunem că acela „a murdărit", nu trebuie să supralicităm afirmînd că individul „a profanat".

Adevărat, o șansă ar mai oferi-o, totuși, prietenul nostru comun Cico. După domnia sa, odată, niște manifestanți ar fi „profanat trivialități". De aici, probabil, ideea că orice se poate profana . . .

I.S.U.

A sosit la redacție

(Urmare din pag. 2)

Să ne oprim și la alte publicații, cu denigrări mai mărunte, în care se afirmă fără dovezi că dl. Iosif Constantin Drăgan ar fi fost legionar. Oare cei care scriu acestea nu au obligația de a reproduce măcar o singură frază reprezentativă a simpatiei d-lui I. C. Drăgan față de Mișcarea Legionară? Eu nu am cunoștință despre așa ceva.

Ar fi trebuit să se cunoască faptul că Mișcarea Legionară a luptat permanent împotriva comunismului, începînd cu pădurea „Dobrina" în anul 1919, cu atelierele „Nicolina" în 1921, urmînd cu formidabila jertfă dată de Ion Moța și Vasile Marin la 1937 în Spania, continuînd cu miile de jertfe sub regimul comunist (lupte de partizani, rezistența din munți, lagăre, canal).

Extragem cîteva texte din istoria Mișcării Legionare. Iată ce scria Corneliu Codreanu în 30 mai 1936: „Apropierea de Rusia comunistă este un gest de trădare pe care poporul român l-ar face față de Dumnezeu și față de ordinea morală a lumii. De vor intra trupele rusești la noi, învingătoare în numele Diavolului, ele nu vor pleca înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza".

Din însemnările lui Zaharia Boilă, fruntaș țărănist, cu ocazia unei întîlniri pe care a avut-o cu Corneliu Codreanu, acesta din urmă a spus: „Eu văd un singur pericol pentru noi, Rusia Sovietică ,adică bolșevismul. Iar față de acest pericol nu văd decît o singură orientare posibilă: cea alături de cei care luptă împotriva lor".

Iată ce spunea Ion Moța înainte de plecarea pe frontul antibolșevic din Spania: „Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos, puteam sta noi nepăsători? L-am iubit pe Hristos și am mers Fericit la moarte pentru El".

Mai nou, și alți domni își adună cunoștințele istorice comuniste întru denigrarea Mișcării Legionare. Astfel dl. Bobocescu îi implică pe legionari în evenimentele de represiune împotriva evreilor de la Iași, din iunie 1941, dată la care legionarii se aflau în închisori, atît în țară cît și în Germania. Însuși dl. șef rabin Moses Rosen, cu ocazia unor comemorări făcute la televiziunea română, a subliniat că legionarii, la acea dată, nu au participat și nu pot fi acuzați de acestea.

Un alt domn, Wexler, se străduiește întru aceiași denigrare a Mișcării Legionare, subliniind că afirmațiile pe care le redă nu-i aparțin dînsului, care este evreu, ci marelui intelectual Emil Cioran care este, (vezi Doamne n.n.) creștin și ortodox. Știm aceasta și ne-a părut rău de acuzațiile nedrepte ale lui Cioran. Acuzații asemănătoare însă ale aceluiași Cioran, domnule Wexler, se pot găsi și la adresa poporului evreu, sau chiar mai dureros, Cioran împotriva propriului neam românesc.

În problema care și-o propune dl. Wexler a ne educa, (Expres Magazin 7—13 aug. 1991), îi recomandăm cele scrise de marele rabin Șafran, fost rabin atunci cînd se aflau în România aproximativ optsutedemii de evrei, consemnări făcute în cartea apărută la Ierusalim în 1979, din care poate afla adevărul despre Mișcarea Legionară. Nici un alt act de judecată sau sentință judecătorească despre Mișcarea Legionară nu poate avea o valoare mai mare decît cele scrise de marele rabin. Nu mai vorbim de greșeala mare pe care o face dl. Wexler declarîndu-i pe cei de la Jilava ca elită intelectuală românească. Oare plutonierii care i-au strangulat cu mîinile lor pe legionari sau șefii acestora care au fost prezenți și au ordonat aceste asasinări, fără sentințe judecătorești, reprezintă elita românească?

Printre alte acuzații, ale altora, se spune că legionarii i-au adus pe nemți în țară. Le indicăm declarațiile fostului Rege Mihai făcute revistei „Apostrof" (pag. 5 — Cluj, 1990) în care declară că: nemții erau veniți în calitate de „consilieri" cu miile, în urma unui acord încheiat de Gheorghe Tătărescu, ministru colaborator cu comuniștii.

Ciudat este că se găsesc între cei care atacă Mișcarea Legionară oameni care nu au putut, ca vîrstă, cunoaște decît dictatura comunistă. Curios este și faptul că în prezent legionarii nu le fac vreo concurență politică, în Senat sau Cameră, ca să le motiveze această înverșunare. Pe de altă parte, se încearcă să-i dezbine propunîndu-le că unii din ei sînt buni legionari, cei pînă în 1940, iar cei care au luptat împotriva comunismului și au murit în închisori, după 1940, ar fi cei răi. Sau se încearcă să le separe lupta contra comunismului și suferința de a celorlalți luptători: țărăniști, liberali, socialiști, militari, sau fără apartenență politică. Nici legionarii între ei și nici ceilalți, indiferent de politica pe care au făcut-o, nu vor subscrie la aceste separări. Au fost și vor rămîne frați, legați în luptele din munți, legați definitiv prin suferința anilor lungi și grei de temnițe, prin speranțe și prin moarte.

Pînă în prezent, foștilor legionari nu li s-au creat condiții să se poată apăra și a răspunde acuzațiilor nedrepte care li s-au adus și li se aduc. Chiar aceasta să fie democrația? Legionarii să nu poată avea asigurarea politică pe care o are un fost prim-ministru comunist (dl. Verdeț) sau ceilalți mari care au participat direct sau au aprobat gulagul românesc?

● ROMÂNIA LA EST

BASARABIA DE IERI

● CAFELE VOM BEA ROMÂNEŞTE ● LENIN BIRUIT DE ŞTEFAN CEL MARE ● DECONTAMINAREA MONUMENTELOR IRADIATE ● RADIEREA ● SUFERINŢELE VÎRSTNICULUI MARX ● ÎNROŞIREA ACOPERIŞELOR ● CLOROFILA ●

● — ● — ●

Ceea ce este cuprins în materialele de mai jos aparţine deja trecutului. Unui trecut pe care desigur nici noi cei de aici şi nici Noi cei de dincolo de Prut n-avem voie să-l uităm. Căci Balaurul acesta deşi străpuns nu va muri decît odată cu cei ce l-au hrănit pînă astăzi.

CONTROL GINECOLOGIC LA VAMA SOVIETICĂ

De multe ori mi-am pus întrebarea: de ce oamenii din Chişinău sînt atît de trişti şi de nefericiţi? Fiecare om are grijile sale, e ceva foarte firesc, însă aceşti oameni au nefiresc de multe griji. Ei n-au fost aşa, însă de-a lungul timpului, văzînd că problemele lor nu sînt băgate de nimeni în seamă (mă refer la cei ce sînt obligaţi să le rezolve) şi-au închis durerile în adîncul sufletului lor, devenind nişte roboţi fără sentimente, fără gînduri, fără zîmbet (aşa cum şi-au dorit-o cei de sus şi cum continuă să şi-o dorească şi în ziua de azi). Intr-un sistem unde domneşte teroarea, oamenii devin jertfe ale minciunii şi corupţiei. Însă ei n-au înţeles un singur lucru: că nu poţi ţine doi fraţi departe unul de altul.

Aproape fiecare dintre băştinaşii Chişinăului au rude, prieteni în România, însă pentru a-şi vedea oamenii dragi, neamurile, trebuie să treacă peste piedicile care li se pun în drum. Problemele încep de la chemarea pe care cel din România le-au făcut-o: ba că nu are formă-tip, ba că ştampila nu corespunde (nu m-aş mira dacă ar importa faptul că nu are o culoare frumoasă). În cazul în care acceptă chemarea, ca fiind valabilă, trebuie să aştepte cel puţin 10 zile pentru a-şi primi actele. După acest termen, în momentul în care oamenii merg să-şi ridice anexele pentru paşaport se aruncă cu toţii înspre locul în care acestea se împart, se calcă în picioare unii pe alţii, se ceartă şi chiar se bat uneori, pentru a-şi disputa întîietatea. Aceeaşi situaţie se repetă la gara din Chişinău, la casa „Inturist" (casa pentru biletele în străinătate). Aici parcă ar fi turnul lui Babel. O masă pestriţă de oameni aşteaptă cîteva ore, uneori zile pentru a cumpăra un bilet pînă în România, cu speranţa că vor apuca să-l cumpere. Biletele se vînd cu puţin timp înainte de sosirea trenului Moscova — Bucureşti. Se fac tot felul de liste în care sînt înscrişi călătorii care doresc să-şi cumpere un bilet la acest tren. În momentul cînd se deschide casa, se produce o degringoladă în care nimeni nu mai ţine cont de rînd, de liste, de bun simţ, de omenie şi face totul pentru a obţine mult doritul bilet. N-ar fi aşa dezordine dacă personalul care deserveşte casele ar fi mai operativ şi mai amabil. Însă cea mai mare piedică o reprezintă vama sovietică, al cărei personal este alcătuit în marea sa majoritate din ruşi. Acolo fiecare călător se poate aştepta la tot felul de înjosiri, mai ales la expresii vulgare. În această vamă, pentru a trece în România poţi ajunge şi la **„control ginecologic"!** Vameşii se poartă în aşa fel încît oricăruia dintre călători să-i dispară orice chef de a mai ieşi sau de a intra vreodată în această ţară, unde nu se ţine cont de demnitatea omului. Vameşii sovietici nu permit turiştilor sovietici, care pleacă în România, să aibă la ieşirea din ţară marfă în valoare mai mare de 30 de ruble. Dar statul nu le schimbă sub nici o formă ruble în lei sau în valută. Deci, ce le rămîne oamenilor de făcut?

SANDU CRISTIAN

POVARA BUNĂTĂŢII NOASTRE

Stimaţi cititori, cîţi dintre dumneavoastră aţi fost dincolo de Prut? Probabil nu mulţi, mai ales după revoluţia din decembrie, de cînd majoritatea dintre dumneavoastră călătoriţi în direcţii diferite, putem spune chiar opuse estului. Tocmai de asta m-am gîndit să scriu cele ce urmează.

Nu ştiu dacă sînteţi la curent, că pentru a intra în U.R.S.S. mă refer la Republica Moldova, cu maşina, aveţi nevoie de o sumă de 18 dolari sau 30 DM, sub motivul de a plăti drumurile sovietice. Dar călătorului îi şade bine cu drumul, aşa că mergem mai departe. Odată ajuns în Chişinău, am avut impresia că am nimerit numai printre ruşi. Asta a durat timp de două-trei zile pînă m-am dezmeticit unde sînt. Mi-a fost deajuns să văd mai multe „minuni" decît pînă atunci. Şocurile au început: întrebam oamenii de una, de alta (bineînţeles în limba română) ei îmi răspundeau (care aveau chef), invariabil — „Izvinite, ia ne panimaiu pa moldavschi" (din ruseşte: „mă iertaţi, eu nu înţeleg moldoveneşte"). Curios şi haios este faptul că în oraş se găseau afişe, pancarte cu lozinci: „Naţionalnîi prazdnic „Limba noastră". În plin centrul oraşului se află cinematograful „Patria". Patria cui? — a filmelor traduse în ruseşte! Şi aşa sînt toate cinematografele acolo.

Ca să pot merge cu taxiul, trebuia să vorbesc în alte limbi (doar în româneşte — nu!), s-o fac pe turistul străin sau să mă fac înţeles prin semne.

Vrînd să intru să beau o cafea în hotelul „Cosmos" la cafe-bar, am avut surpriza să fiu apucat de braţ de portarul hotelului şi întrebat unde merg. I-am spus unde vreau să merg şi mi-a răspuns că nu am voie, dacă nu sînt cazat în hotel. M-am întors şi am plecat. În faţa hotelului se află „monumentul eroului naţional" călare pe bidiviul său, care a îmbătrînit bătînd pasul pe loc. Era Kotovski, numele căruia îl purta actualul oraş şi stradă Hînceşti. Am văzut şi alţi „eroi": Lenin, de pildă, a cărui statuie trona pe bulevardul Ştefan cel Mare. Învîrtindu-mă în jurul ei am ajuns la un moment dat în spatele sculpturii. Am observat că mîna ce o ţinea la spate, privită dintr-un anumit unghi, părea că apucă un sac. Mult n-am putut să-l „admir", deoarece K.G.B.-işti operativi şi binevoitori, m-au informat că „monumentul" este iradiat. (De parcă Tovărăşelul nu ne-a „iradiat" destul cu ideile comuniste). Fiind un băiat ascultător, la sfaturile oamenilor care vor numai binele celor din jurul lor, mi-am luat coada între picioare şi am plecat. Dar nici Lenin n-a stat mult pe acolo, plictisindu-se, probabil, să-l aştepte pe Gorbaciov (care n-a mai venit). Cine-i curios să-l vadă pe Lenin îl poate găsi la Expoziţia Realizărilor Naţionale din Chişinău! Nu la fel au făcut şi amicii săi Marx şi Engels, care, fiind mai devotaţi şi răbdători, discută. Oamenii, să-l ajute să nu se plictisească, le mai pun din cînd în cînd o vodkă. Comuniştii, în Chişinău, vor găsi oricînd un acoperiş şi încă de o intensă culoare verde... (Sediul p.c. are acoperişul vopsit în verde).

Dacă sînteţi curioşi să vedeţi cum răsare soarele la ora trei dimineaţa în Moskova, puteţi merge la ghişeele Aeroflot-ului, însă să nu fiţi tentaţi a citi ceea ce se află deasupra caselor de bilete. Nu de altceva, dar o să credeţi că dacă denumirea este în limba română casieriţele vă vor vorbi în această limbă. Preţul biletului de avion este o nimica toată — 200 de dolari. După părerea mea, merită, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a observa acest „fenomen astrologic": la Moscova stelele nu apun niciodată. Dar să ne întoarcem la oile noastre, adică dincolo de Prut, mai precis în Bucovina. — Cernăuţi. Acolo oamenii sînt mulţumiţi de prezenţa ruşilor. Ei consideră că atîta timp cît ruşii sînt acolo e bine, pentru că ucrainenii luptă pe două planuri: împotriva românilor şi împotriva ruşilor. Tot ei consideră că literele care ies la iveală de sub tencuiala clădirilor, şi care datează de pe vremea României Mari, sînt semne ale Domnului.

Da, dincolo de Prut sînt oameni care încă suferă de pe urma „bunătăţii" altora, sau poate, cum scria Ion Druţă, ei sînt „povara bunătăţii noastre".

RADU FLORIN

Satul, biserica şi democraţia

Am pornit prin cîteva sate, pe linia de tren Caransebeş-Bouţari. Ştiind ce vreau să scriu, am stat de vorbă cu preoţi, cu cantori, cu crîsnici, cu oameni din partea locului, mai mult sau mai puţin cuvioşi. Dacă la început ideea unei statistici aproximative părea o cale de a pune în lumină nişte lucruri, ea a căzut destul de repede. De ce? Pentru că toată lumea mi-a spus cam acelaşi lucru, uneori chiar cu teamă.

Prima discuţie a început aşa: „Te rog să nu-mi pomeneşti nici numele şi nici din ce sat sînt pentru că-i acelaşi lucru. Pot să ţi spun ce necazuri avem şi despre ele poţi scrie în gazeta voastră. E un S.O.S. Statul a stabilit salarii pentru preoţi între 10 000 şi 16 000 de lei, pe hîrtie. Din aceştia, în mînă primim ceva mai mult de jumătate, după plata impozitului pe salar, a casei de pensii şi a altor taxe. Oricum cei zece-şaisprezece mii trebuie să existe, iar statul asigură doar o mie de lei pe lună. Restul trebuie să-i adune fiecare parohie cum ştie. În multe părţi au ridicat taxa de cult de la 200 de lei cît era pînă la 1 000 de lei (de familie) în unele sate. Nici n-ar fi atît, cei 1 000 de lei acum, într-un an întreg, dar lumea nu prea vrea să-i dea. Şi încă în zona noastră oamenii cam au bani, unii chiar nu ştiu ce să facă cu ei, comunele sînt mari, avem multe familii. Ce să zică cei de la parohiile unde nu sînt nici o sută de familii şi oamenii se descurcă mai greu cu gospodăria, cu mîncarea. Uite aşa ne trezim că ne pleacă la penticostali, la adventişti. Azi unu mîine unu. Ăştia sînt ca lupul, acu îţi ia o oaie, peste o săptămînă îţi mai ia una. Bani ei nu cer, primesc destui de la americani."

„Mai puţin şi ajung mai buni ca tine", trecură doamna preoteasă.

„Ei, cum o să ajungă mai buni ca mine, ce vorbeşti, cînd eu am patru sute şi ceva de suflete şi ei au vreo şaizeci."

Despre preoţi-securişti auzisem înainte de 1989. După cum e de bănuit ei sînt tot acolo şi sînt mulţi, slujind (oare cu ce mijloace) aceeaşi cauză. E una din chestiunile care a revenit în dialogurile pe care le-am avut.

Vine mai multă lume la biserică decît pe vremea răposatului? Răspunsul a fost acelaşi: practic, nu. Dintre cei care n-au avut curajul să o facă atunci şi care recuperează acum timpul pierdut sînt puţini. Cine sînt cei care au rămas: bătrîni peste 60 de ani, mult mai puţini — între 50 şi 60 de ani, cîţiva între 40 şi 50, două-trei fete sau femei cu copii mici — reprezentînd tineretul, în afara copiilor pînă la 10—12 ani aduşi de bunicile lor, atente să-i potolească dacă rîd prea tare, dacă se-nghiontesc, dacă se ridică în picioare pe scaune sau fac alte minuni, rămase, probabil, de pe vremea lui Creangă. După decembrie '989, cînd mulţi tineri veniseră pentru prima oară la o slujbă, fluxul lor a tot scăzut pînă în apropierea lui zero.

Stînd mai mult de vorbă cu domnul Margan, cantor la biserica din comuna Marga, veteran de război, am văzut că acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu orele de religie. Dacă iniţial clasa era neîncăpătoare, găsind la un loc ortodocşi, catolici, protestanţi, „plutonul" s-a subţiat progresiv, ajungînd să numere la sfîrşitul anului cîţiva elevi. Pasionat de istoria învăţămîntului în Banat, dumnealui mi-a povestit cu mare regret de orele de religie pe care le-a făcut între cele două războaie.

Închei „expediţia" la biserica din Ohaba. E duminică, aproape de ora prînzului, slujba s-a terminat, în faţa mea merg două bătrîne în costum naţional. Una din ele, poate mai friguroasă, şi-a luat peste cămaşă o bluză de trening.

GABRIEL ROTARIU

STRUMPFII NINJA DE LA MONOPOL

— *roman realist* —

Episodul 2

Priveam după cum vă zic şi sugeam lento din sticla de bere adăpostită după fotel. Eram oarecum nostalgic. Gherghina se resemnase la a doua sticlă şi acum sforăia uşor.

JÁNOS FAZEKAS ŞI VIŢELUL DE AUR

● CEAUȘESCU A ÎNCURCAT BORCANELE ● BUSH E UN FASCIST ● 800 000 DE NOMENCLATURIȘTI : POLITRUCI ÎN ARMATĂ, OFIŢERI M.I. ŞI S.R.I. ● REFERENDUM PENTRU INSTAURAREA CAPITALISMULUI ● CLINICA DIN JEBEL ESTE PREGĂTITĂ ● ÎNSEMNĂRI CULESE DE LA CONGRESUL I AL P.S.M., HOTEL PARC, BUCUREŞTI, 10 AUGUST A.C. ●

Iată că la noi, după ce a făcut plopul mere şi răchita micşunele, o altă minunăţie se întîmplă : regenerarea comuniştilor. Comparînd biologic, minunea nu pare așa mare, viermii şi moluștele posedînd această calitate.

Problema gravă este că nimeni nu pare să bage de seamă că aceste nevertebrate se adună iar, se reorganizează cu unic scop de a ne deveni stăpîni, dacă nu cumva dumnezei. Au fost scoşi din spirt, din formol, ori de la naftalină şi oferiţi poporului : „Iată, acesta-i viţelul de aur ! Închinaţi-vă."

Sala hotelului Parc a fost neîncăpătoare pentru adunătura de fosile. Măscăricii s-au plimbat pe rînd pe la tribună, au spumegat de parcă în ultima săptămînă au ingurgitat numai detergenţi, pînă cînd, iată, a venit şi rîndul lui Janos Fazekas-baci. „Bogăţia" discursului său nu ne permite redarea integrală, aşa că spicuim părţile mai importante.

● „Așa cum a spus și tovarășu' Verdeț, guvernul trebuie să dea înapoi cotizațiile pe care am plătit. Și dacă dă înapoi la fiecare în parte atunci și noi vom da fiecare-n parte PSM-ului" !

● „Lumea spune că-n decembrie poporu' a strigat jos comunismu'. Asta numai la Piața Universităţii au strigat jos comunismu'. Da' care comunismu', comunismu' n-a existat pentru că a deformat în ultima zece-cinspe ani Ceaușescu, a încurcat cum se spune în popor, borcanele. Ceaușescu vorbea de piscuri înalte ale comunismului, probabil el ştia undeva la o groapă, așa ascunsă, comunismul asta, da' știa numai el, de aceea nu trebuia să fie executat, ca acuma puteam să trimitem „Hai du-te și adu înapoi de la piscuri înalte unde a fost îngropat acest comunismu'".

● „Toată lumea acuză securitatea că e păcătoasă. Cum așa ? Noi am trimes peste 3000 de oameni la studii în străinătate. Aceștia nu sînt niște păcătoși, aceştia sînt oameni buni. Condamnarea colectivă este o idee fascistă. Marele merit al securităţii este că a trădat pe dictatorul Ceaușescu şi asta trebuie menţionat."

● „Am scris la președintele Bush o scrisoare în care am spus că nu se poate ca naţiunea română şi minorităţile naţionale ca să fie sancţionate colectiv, dacă poţi să sancţionezi pe Petre Roman, sancţionează-l, da' nu un popor întreg".

● „Am mai trimes anul trecut o scrisoare tovarăşului Ion Iliescu in care am atras atenție ca sub nici o formă să nu fie propus ca prim ministru Petre Roman că n-are pregătire. Sau consilierul lui, asta, cum îl cheamă, Severin, de unde dracu' a apărut și asta că n-am auzit de el !"

● „S-a strigat „Jos nomenklatura". Cum e posibil așa ceva cînd asta inseamnă cel puțin 800 000 de oameni ! Toți ofițerii din armată, ofițerii M.I. și din S.R.I. au fost în nomenclatura, ce facem îi dam afară ?"

● „S-a cerut aici amnistie pentru arestații noștri. Eu nu cer amnistie pentru Bobu, nu cer nici inchisoare pe viață, da vreo două cincinale îi ajung."

● „Trebuie să organizăm un referendum pentru restaurarea capitalismului in România".

Întreg discursul a fost presărat de aplauze furtunoase, aplauze prelungite, aplauze asurzitoare, chiote, pînă cînd a fost oprit de către tovarășul Verdeț. La timp, altfel spitalul nr. 9 ar fi avut de lucru serios. Oricum, clinica Jebel să fie pregătită. Organizația ăstora exista și în județul Timiș.

Acest tavarisci se ocupă de ideologia partidului în cauză. Bun baci ! Te-apucă groaza și scîrba. După adunarea ăstora orice om cu scaun la cap ar trebui să ia găletuța cu cloramină și să pornească serios la dezinfectat. Altfel ne vor năpădi de vii.

Puah !!!

GEO NEGREȘ

Elementul bolșevic loveşte cu pumnul la Constanța

Sîmbătă, 3 august a.c., la Medgidia şi duminică, 4 august a.c., la Cobadin, în judeţul Constanţa, s-au desfăşurat manifestări politico-cetăţeneşti în cadrul Convenţiei pentru instaurarea democraţiei. Iar cum finalitatea acestora se concretizează în campania opoziţiei pentru cîştigarea alegerilor locale din toamnă, este firesc ca iniţiatorii şi organizatorii să fie P.N.Ţ.-c.d., P.N.L., A.F.D.P. şi Alianţa Civică Iniţiatori şi organizatori ce îşi fac simţită prezenţa în rîndurile electoratului prin reprezentanţi.

Nu o vom lungi prea mult cu politica şi ne vom opri, încet dar sigur, la cazul particular al Domnului Beca Taşcu, vicepreşedinte al A.F.D.P. — filiala Constanţa, membru al P.N.Ţ.-c.d. Dînsul a participat la întrunirile susmenţionate de la Medgidia şi Cobadin. Are 68 de ani şi speră în continuare (altfel ce rost ar mai avea să lupte ?) în eliminarea elementului bolşevic din România. A propos de lupta Dlui. Beca Taşcu, să vedem ce i s-a întîmplat în seara zilei de 4 august pe la orele nouă şi jumătate (tocmai duminica a cărei dimineaţă a petrecut-o în judeţ, la întrunirea Convenţiei). Unde ? Nici mai mult nici mai puţin decît pe scara blocului în care locuieşte : str. Soveja nr. 31, Constanţa.

Îndeaproape, doi indivizi îl urmăresc. Urcă în spatele său. Apoi, unul o ia înainte, se întoarce şi îl loveşte. Omul, în etate, leşină după prima lovitură. Cînd îşi va reveni, se va trezi din nou singur, cu arcada stîngă spartă, ochii tumefiaţi şi gura sîngerîndă.

Nu dispunem de nici o informaţie care să ne confirme cum că dl. B. Taşcu ar fi fost jefuit. De regulă, vagabonzii şi tîlharii nu sînt într-atît de flegmatici încît să recurgă la gesturi gratuite. Nici măcar în rău famata Constanţă. Deci nu ne mai rămîne decît să credem că Dl. B. Taşcu a căzut victimă unui act de intimidare prin violenţă.

Din partea cui ? Evident, a duşmanului. Iar cine este acest duşman? Păi dacă Dl. Beca Taşcu (vicepreşedinte al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici — deţinuţi în închisorile comuniste) luptă de mult în contra elementului bolşevic din ţară...

reporter : Z. ZISSU

GE'ALII AU TRAS ŞI N-AU NIMERIT PE NIMENI...

Încet-încet ne-am retras cu toţii la casele noastre. Au simţit şi alţii treaba asta, iar de aici au tras concluzia : e linişte, unii — cu amărăciune, unii — cu ironie şi chiar cu o undă de bucurie, cine ştie.

Dimineaţa nu vezi prea multă lume pe drum prin Fratelia. Mergînd de la un cap la altul al străzii Herculane, de exemplu, poţi asculta cu puţine întreruperi procesul de la Timişoara la radiourile cu lămpi puse la maximum pentru cei din grădină. Cobor din pod între două opinteli ale ge'alului Stănculescu. Aflu că pînă în 19 în oraş bîntuiau agenţii străini şi huliganii. Abia apoi domnul ministru a auzit strigîndu-se ceva împotriva răposatului dictator, unele lucruri aflîndu-le numai la Bucureşti. Nu ştiu dacă e de crezut aşa ceva după ce trei zile strigătul oamenilor a ajuns pînă la cer şi orice om din orice colţ al oraşului a auzit ce era de auzit şi posturile de radio ale spionilor şi nespionilor, ale românilor vînduţi sau ale duşmanilor poporului urlau pentru o lume întreagă. Căutînd agenturile cu lumînarea am uitat de morţi, am uitat de cei care au tras, am ajuns să urîm zilele acelea cînd maşinile de la fabrica de pîine veneau direct în centru şi pîinile calde treceau din mînă în mînă şi îl întrebai pe cel de lîngă tine dacă nu-i e foame, deşi nu-l mai văzuseşi pînă atunci.

Ge'alul Guşe se poticneşte şi mai rău. Cine s-o asculte pe doamna care în aceeaşi zi de 19 decembrie îşi făcea cumpărăturile în piaţa Iozefin şi a văzut un om murind lîngă ea, împuşcat, de către trăgătorii puşi la ELBA.

Şi uite-aşa stăm tot în casă. Mai lucrăm ceva. Mai înjură vecinul, mai înjur eu. Asta-i tot. O iau încet spre centru, o amintire tristă. În faţa magazinului italian de la colţ, o bătrînă ezită parcă să întindă mîna după un ban. Îmbrăcată într-o rochie spălăcită şi cu un sfetăr, are într-o mînă o plasă şi în cealaltă un baston. O pereche grăbită de cîinele Collie care-o trage după el se întreabă ce aşteaptă baba acolo, din moment ce nu-i lipseşte nici vreo mînă, nici vreun picior. O pensie mai mare, băieţi, vă spun eu. De la Bulevard, un tip afumat iese imitîndu-l pe răposat, iar eu mă întorc cît mai repede ca să mă închid în camera mea.

GABRIEL ROTARIU

STRUMPFII NINJA DE LA MONOPOL

— roman realist —

Episodul 3

Căutam acest destin, acest fir roşu al vieţii mele şi nu-l găseam deloc. Atunci au apărut Ei. Erau trei şi crăcănaţi : Sîntem de la monopol au urlat. (erau beţi şi ei).

ZIARISTUL-S.R.L.

Dispar ziare. Mai ales cele care dau în Putere. Puterea e sensibilă, aşa că dă înapoi. Ridică preţurile la hîrtia de ziar, creşte manopera în poligrafii, are „pretini" printre anumiţi difuzori de ziare. Sau vin alţii şi-l întreabă pe difuzor: „Măi Mitică, cît iei tu, ce cotă îţi dau amărîţii ăştia. Cît?! Ţine mă dublu şi dă-i în măsa, bagă pachetul sub asta" (şi-i indică „România Mare", „Europa mică" ori „Ceapa ei, iubirea!"). Şi românul, simţitor, se lasă înduplecat. Asta s-ar numi constrîngere economică. Apoi intervine diversiunea. Diversiunea de redacţie. Cîteodată eficientă. Aceasta poate veni de sus în jos. Cum e cazul ziarului „Viitorului românesc". Conducerea s-a umflat ca buhaiul şi a pierdut 22 de redactori brici. Norocul altora!. Apoi ar fi diversiunea de tip borfaş. Care dă mai mult!. Cazul „Dreptăţii noi". Ziar care-l are în componenţă pe dl. Ilie Costache, „omul promisiune". A promis în redacţia „Gazetei de Vest" şi-a tapat-o, aşa, în trecere, de 30.000 de lei. A ciugulit domnia sa şi de la „Contrast", dar hai, ce-a fost a fost...

Cea mai meschină diversiune este cea pe care aş numi-o „diversiunea economică a ziaristului S.R.L.". Ca să trăieşti în lumea ziarelor, atunci cînd nu ai pagini cu reclame moştenite de pe vremea odiosului şi nu ai nici sponzori dalmaţieni care să unească interesele fostului secretar de partid din presă cu al pupcuristului benevol (vezi cazul presei puterii şi a atîtor publicaţii „absolut independente"), trebuie să faci şi altceva. Să vinzi sau să cumperi, să importexportezi... Tipic aş spune, întîmplare care a avut loc în ultima vreme la publicaţia Societăţii „Timişoara", cotidianul „Timişoara". Concret. Un grup de societari şi de gazetari de la „Timişoara" (Harald Zimmerman, Simona Nica, Daniel Kenst etc.) vor să facă o firmă privată care, pe lîngă alte daravele ,să editeze şi „Gazeta de Vest", ziar pe care să-l transforme într-o publicaţie „neutră". Ceva în genul „Forumului Studenţesc", la care publica în anii nu prea îndepărtaţei studenţii domnul Zimmerman. Chestia nu a mers, deşi a beneficiat de aport moral de la unii dintre publiciştii proprietari ai „Gazetei de Vest". Ca urmare, prima victimă s-a numit „Gazeta de Vest". Au urmat apoi luptele interne, acapararea societăţii comerciale. Au dat însă de un os de peşte. În loc să elimine ei, aşa cum au reuşit în parte la „Gazetă" sînt ei eliminaţi. Reacţia e firească. De la o firmă cu renume, „Timişoara" care le asigura un venit constant vor trebui să facă faţă concurenţei în vînzarea de produse de import export: arahide, chiloţei de damă etc. De la postura de portavoce a idealurilor Societăţii „Timişoara", exclusivistul Harald Zimmerman va vinde într-o „Societate comercială" de toate. Nu-i nici o ruşine, şi strămoşii domniei sale au făcut-o şi au ajuns bancherii lumii.

Ceea ce e surprinzător e reacţia pe care au avut-o în presa locală de extremă stinga-dreapta, dreapta-stînga: Doamna Simona Nica se plînge în „Renaşterea bănăţeană" de cele păţite la „Timişoara". La fel domnul Vladimir Petrescu, un cunoscut cu care avem în comun o oarecare casetă trasă în împrejurări delicate... (Àpropos, Vladimire, oamenii respectivi sînt de treabă, au luat cacialmaua „trasă" drept o glumă reuşită, poţi rămîne în oraş, nu-ţi fie frică de-un „sărut"...). Toţi sînt supăraţi, nu pentru că nu-şi mai pot face cunoscute idealurile revoluţionare ci pur şi simplu fiindcă au pierdut procente. Păcat...

Cît despre domnul Zimmerman Harald, domnia sa nu a scris nimic în „Renaşterea" cu privire la excluderea din „Societate". Deşi ar fi fost un come-back interesant: perioada debutului său publicistic post revoluţionar s-a săvîrşit taman în „Renaşterea bănăţeană", la începutul anului trecut. De la domnia sa au luat apoi timişorenii primele lecţii de morală postrevoluţionară.

Sigur, nimeni nu este perfect. Iar ziariştii sînt cum sînt. Mai pătimaşi decît alte categorii sociale. Iertaţi, dragi cititori, toate aceste certuri... Multe dintre ele sînt spectacole anume pentru dumneavoastră. După, bem şi noi cîte-o bere, „pretini" ori „duşmani"...

LUCA MAVRODIN

RUSIA BOLŞEVICĂ A MURIT, BINECUVÎNTATĂ FIE RUSIA PRAVOSLAVNICĂ

Părintele Pavel susţinea mai deunăzi, la un miting desfăşurat în Bielorusia, că acum trebuieşte nimicită hidra bolşevică. Iată deci cum un artificiu conceput de KGB (şi probabil dejucat de KGB — aripa tînără) a pus în mişcare mecanismul desfiinţării totale a bolşevismului rus. Evenimentul nu poate fi decît neaşteptat de nimerit pentru întreaga Europă. Nu vor mai fi necesare nici panzere, nici submarine şi nici rachete intercontinentale pentru suprimarea trecutului imperiu al răului, pus pe picioare de Lenin. Treaba va fi dusă la bun sfîrşit de către o forţă şi mai redutabilă: absolutul pravoslavnic al neamului rus. Astfel iartă Atotputernicul greşiţilor săi precum şi ei iartă greşiţilor lor. Ontologic deci, chestiunea revine pe făgaşul ei firesc.

În subsidiarul tuturor acestora, neamului românesc — creştin ortodox la rîndu-i — i se desfăşoară înainte o nouă dimensiune a devenirii sale. Comandamentul luptei totale în contra bolşevismului de la Răsărit, singurul în stare a ne sataniza, a ne desfiinţa fizic şi spiritual, aparţine (sau începe să aparţină) deja trecutului. Acum avem a ne reconsidera din temelii conduita în raport cu noua Rusie. Reîntors sub semnul Divin al Crucii, neamul rus, lepădat de spectrul bolşevic al Satanei, va călca iarăşi pe drumul istoric al dumnezeirii. Astfel, cel puţin în această privinţă, nu vom avea nicidecum un duşman în Răsărit, ci un remarcabil aliat. Un aliat cu care — în mod paradoxal — va trebui să fim capabill a ne măsura. Cîteva repere fundamentale ale acestei măsuri:

— capacitatea tehnico-materială şi mistico-spirituală de a ne preciza cu perfecţiune poziţia vis à vis de Ucraina catolică, de românii asupriţi din teritoriile aflate între Prut şi Bug (indiferent de numărul lor, căci ceea ce contează nu este cifra ci însuşi faptul că aceştia sînt fii ai neamului românesc).

— aceeaşi capacitate (fără de care vom fi constant priviţi asemeni unor fraţi întru credinţă cu aptitudini inferioare) de a cîştiga statutul meritat tuturor românilor din Balcani — din munţii Pindului şi pînă pe valea Timocului.

Avem înainte o scurtă perioadă în care va trebui să ne redefinim cu acurateţe întreaga strategie a rostului nostru în lume. De vom greşi, se cheamă că Dumnezeu şi-a întors faţa de la noi.

OVIDIU GULEŞ

SEARĂ DE... SUFLET LA CHIŞINĂU

Seara zilei de 15 iunie 1991. Chişinău. Spectacol dedicat marelui nostru poet naţional Mihai Eminescu.

După recitalul fetelor de la „Secret" celelalte două formaţii rock din România se lăsau aşteptate. Atunci m-am hotărît să-l caut pe Liviu Tudan. A fost suficient să afle că sînt din Timişoara. Mi-a spus că nu urcă pe scenă atîta timp cît în spectacol figurează şi Adrian Păunescu cu trupa sa „Totuşi iubirea". De ce? Iată de ce: Cîndva, L. Tudan a fost invitat să cînte la o întrunire a liderilor politici. Dintre toţi, nu s-a prezentat decît Petre Roman, iar a doua zi, spunea el: „Toată presa română m-a huiduit. Nu mai vreau să se întîmple aşa ceva, eu nu cînt în acelaşi spectacol cu Adrian Păunescu".

Tudan n-a urcat pe scenă. Păunescu însă da. A început spectacolul. Spre miezul nopţii, unul din organizatorii sărbătorii, reprezentant al ziarului „Curierul de seară" din Chişinău îl roagă discret pe Păunescu să întrerupă pentru o jumătate de oră spectacolul deoarece oamenii pleacă

„Idiotule, boule... Te-ai dat jos din copac... Cine eşti tu să-mi întrerupi spectacolul? Du-te-n măta!" — vine replica bardului nostru.

Rumoare... linişte... oamenii se priveau surprinşi, derutaţi şi grăbiţi, se îndreaptă spre ieşire.

Eminescu probabil se întorcea-n mormînt.

ADRIANA HEGEDUS

HOROSCOP GENERAL

Dragii mei raci, cîini, şerpi, cai, capre, şi dracu' vă mai ştie că parcă o tunat şi v-o adunat (da vă-mpuţinează el al III-lea mondial), scoateţi-vă-ţi dragă fumurile (respectiv fumurili) din cap şi porniţi la construcţia iepocii cătinel, cătinel.

La muncă! ce să mai atîta vorbărie, fiecare la boutiqueul lui, sau unde-i prins în schemă acolo, să pună osul.

Ce stele, care aştri, fă-ţi rost degrabă de far de ceaţă că o să se lase una, mamă, mamă!

Şi dacă far de ceaţă nu ai, nimic nu ai.

Şi iarăşi nu vei reuşi să alegi alegerea ta căci îţi vor implanta creier şi inimă de plastic (import Paris, via Moscova) de-o să te miri încă patru ani relativ la ce-ai putut să faci de bună voie alegătorule, alergătorule, salamistule, benzinistule, omule nătăfleţule.

Pe de altă parte te asigur că n-o să ningă fiind luna lui august.

Vremurile care vin, şerpilor şi porcilor le vor fi prielnice. Ca de altfel şi vremurile care tocmai au fost. Ca de altfel şi vremurile care tocmai sînt.

Căci a lor ESTE Împărăţia!

N-aveţi totuşi a vă face griji. Salam şi adidaşii porcului se vor băga mai departe prin Consignaţii.

GABRIEL I.

STRUMPFII NINJA DE LA MONOPOL

— roman realist —

Episodul 4

M-au ţintuit în fotel şi m-au schingiuit sălbatic luîndu-mi berea, şi zicîndu-mi urlat: Răspunde! Aici e Sudul? Răspunde porcule! Eu le-am răspuns uşurat (nu uşurîndu-mă) că Sudul nu e aici, aici vin numai rudele Gherghinei cu drept de cazare, în rest... Verboten adică ţi.

Sub masca pocăinţei

D-na Pîrvan Maria este de rit, baptistă. Nimic de condamnat. Numai că d-na Pîrvan Maria s-a privatizat de curînd, uitînd de greutăţile cu care s-a confruntat în anii trecuţi, s-a transformat într-un „adevărat" patron, uitînd etica creştină şi morala propriei religii, şi a concediat patru salariate ale fostei cofetării-cafe-bar „Hebe", cu acelaşi profil după privatizare ,uzînd de cele mai pure metode comuniste. Nu a înţeles în totalitate că noţiunea de privat nu se contopeşte în noţiunea de proprietar, dînsa avînd un contract de subînchiriere cu fosta centrală I.C.S.M.A., azi societate pe acţiuni. În baza acestei subînchirieri şi la înţelegere cu sindicatul I.C.S.M.A. Timişoara trebuia să păstreze pe o perioadă de cel puţin un an fostul colectiv al Cafe-barului „Hebe" Dacă în această perioadă o persoană sau mai multe ar fi lipsit nemotivat 3 zile, ar fi întîrziat de 3 ori, sau nu şi-ar fi desfăşurat activitatea normal, protocolul avea avizul sindicatului de a le elibera din funcţie. Patru dintre fostele angajate ale cafe-barului „Hebe", respectiv d-le Izdimir Elena, Ilieş Maria, Iancovici Angelica şi Dunca Mariana Ileana nu au îndeplinit nici una din condiţiile arătate şi totuşi d-na P. M. le-a concediat.

Metodele deloc creştine, se pare că banii şi profitul nu au religie, în viziunea d-nei Pîrvan Maria sînt tipice mentalităţii patronale. Începînd cu data de 10. 11. 90., salariatele sus numite sînt obligate „să facă cerere pentru concediu neplătit, moment în care d-na P. M. îşi renovează cafe-barul cu mîna gratuită a unor inimoase credincioase, care pentru credinţă fac totul. E firesc, aşa au fost învăţate, să muncească pentru cei care se ascund în spatele acestei credinţe. Sub presiunea sindicatului I.C.S.M.A. şi a Prefecturii judeţului Timiş reprezentată de d-l Mateescu, d-na P. M. transferă prin contract, începînd cu data de 1. 02. 91., fostele angajate de la I.C.S.M.A. la S.R.L. Farmec, dar, atenţie, cu un salar de 2 125 lei. Nu le-a obligat însă să lucreze cu un astfel de salariu, insistînd să semneze în contract că nu sînt de acord. Nu au semnat. Drept pentru care din nou le-a cerut să formuleze alte cereri de concediu. De data aceasta de odihnă. Lunile februarie, martie, aprilie nu au fost operate în cartea de muncă. Ca recompensă a mărit salariile la 5 975 conform salariului minim pe ţară în conformitate cu decretul guvernamental. În lunile nemuncite salariatele apar pe listele de plată, dar bani nu au primit. Trebuie să specific că maşinaţiunile d-nei P. M. au fost susţinute şi încurajate de d-l director al direcţiei comerciale Răducanu. D-l Răducanu, a cărui soţie este privatizată, are toate motivele să încurajeze astfel de practici, dînsul avînd autoritatea funcţiei pe care o deţine, a deţinut-o şi speră să o deţină atîta timp cît soţia domniei sale „se pune pe picioare". Un director nu este totuşi un muncitor şi are şansa mai multor uşi deschise. Se vehiculează şi în mare parte este adevărat, că sectele religioase au primit numeroase subvenţii în trecut, iar după graba în care numeroase unităţi se privatizează avînd patroni care împărtăşesc învăţăturile acestor secte religioase, înţelegem că subvenţiile au scăzut sau nu mai vin deloc. Sigur că au tot dreptul de a se privatiza, de a face totul pentru a susţine biserica sau casele de rugăciune, dar modalitatea în care o realizează, nu ar trebui să încalce morala creştină. Cred că d-na P. M. nu este o credincioasă adevărată. Ea s-a folosit de ajutorul acestor secte pentru a-şi satisface cea mai „umană" dorinţă a unui păcătos-necredincios, setea de bani şi profit cu orice preţ.

Dacă s-ar converti la religia creştino-baptistă d-na Pîrvu le-ar angaja? Nu. Pentru că o creştină adevărată nu te sileşte, te convinge. Metodele d-nei Pîrvu Maria sînt comuniste, iar comuniştii nu au iubit nici o religie. Acoperită de hîrtii, d-na P. M. aşteaptă Garda financiară. Să sperăm că aceştia nu au nici un Dumnezeu.

ION ALBU

FRATELE USCA ȘI GÎLCEAVA SA CU LUMEA

Ioan Sorin Usca

CHEAGUL ȘI BRÎNZA

Oierii știu că, fără cheag, laptele rămîne amorf și este sortit stricăciunii. Unindu-se cu elementul coagulant însă, devine pe dată hrană vîrtoasă, capătă un chip ce adună esența, ignorînd zărul ce se leapădă în hîrdău. Pornind de aici, românul spune despre cel ce s-a procopsit oarecum că „a prins cheag". Altfel, fără de cheag, acela „n-a făcut nici o brînză". Cheagul e forța astringentă ce umple cămara.

Dar o știu aceasta oierii și n-o știu cărturarii? Ba cum să n-o știe? Dacă n-ar ști-o prea bine, n-ar căuta să ne împiedice mereu în a închega ceva, n-ar revărsa în toată vremea asupra noastră o adevărată baie de diluanți! Sau nu credeți că poate exista atîta perversitate, de a dușmăni de moarte un neam inofensiv ca al nostru? Să ne amintim doar de Iuda Iscarioteanul, care n-a fost ficțiune, de arhiereul Ana, care n-a fost ficțiune, de blestematul Arie, care n-a fost ficțiune... Apoi, tot cărturarii au îndemnat oarecînd la deicid. Nu toți, firește, doar marea lor majoritate.

Înțelegem însă prea bine că la noi nimic nu se leagă, nimic nu se zidește, ci par toate sortite năruirii înainte de a ne apuca de ele.

Dar ce anume ar avea, la noi, acea putere coagulantă căreia îi simțim lipsa atît de dureros? Ori ce alta ar putea fi, în Țara românilor ortodocși, decît Ortodoxia și românismul? Dar „sunt acestea un merit, e un merit că ne-am născut astfel și nu altcum?", întreba cineva. Nu sunt, desigur, un merit, ci un „dat" și o fericire. Meritul viază numai atunci cînd rămînem statornici în cele dăruite nouă prin naștere, întărindu-ne în har, tot așa cum, de ne vom lepăda de etnie și de credința strămoșească, vom purta în veci nume de trădători și vom fi blestemați din neam în neam!

Cu voia Dumneavoastră însă vom vorbi altă dată mai pe îndelete despre românism și Ortodoxie care, fie-mi cu iertare, sunt altceva decît ceea ce îndeobște se crede, tot așa cum poate sunt altceva decît ceea ce le cred eu a fi. Căci ortodoxia trăită răstoarnă toate cele ce noi, ortodocși de multe ori doar prin botez, le-am stabilit ca fiind într-un fel sau altul.

Dar dacă acestea două reprezintă, singure, emblemele stindardului unificator, de unde totuși atîta confuzie, sămînță de vrajbă ori nestatornicie în tot locul? Numai de acolo, iubiții mei, că se poartă război aprig împotriva Neamului românesc și a însăși ființei sale. Valorile românești, istoria, tradițiile, sunt fie caricaturizate, fie falsificate, fie eludate, fie înlocuite cu surogat netrebnic! Iar coaliția satanică (nu-mi vine alt cuvînt) ce a dezlănțuit acest război o alcătuiește presa, partidele politice (în majoritate zdrobitoare) și ereticii (în totalitate).

Altă dată, însă, despre erezii ori presă. Acum să vedem care ar putea fi scopul partidelor politice din România. Judecînd după numărul lor mare, o primă motivație s-ar găsi în aceea de a-i împărți pe români în tot atîtea tabere adverse. Însă cum nici noi nu fărîmițăm pîinea de amorul artei, ci în scopul de a hrăni oarece orătănii, întrebarea ce se cuvine să ne-o punem este: Ce orătanie ar avea de profitat din această mărunțire a noastră? Iar Legea siguranței Statului ne sugerează unele răspunsuri... Căci nu se vorbește nimic acolo despre „antiromânism". Și în jurul acestei trădări s-a realizat mult rîvnitul consens (anti) național. Dar să vedem ce oferă, nu în vorbe ci în fapt, principalele partide politice virtualilor alegători.

U.D.M.R., de la început, iese din discuțiile noastre, căci puneam aici problema din punctul de vedere al românilor ortodocși. Uniunea maghiară, însă, constituie un model de cum poate identitatea etnică și religioasă deveni un liant (măcar că ungurii sînt împărțiți în catolici și calvini).

Partid primit inițial cu încredere, deși mai mult din prudență decît pentru valoarea intrinsecă, Frontul nu mai poate constitui o nădejde pentru români, căci, o știe oricine dorește, conducerea sa nu este nici românească, nici ortodoxă (ne referim la creștinism). Chiar dacă a inclus și încă mai include în rîndurile sale numeroși naționaliști autentici, aceștia în curînd se vor convinge (dacă nu au făcut-o deja) că nu pot hotărî nimic în folosul Neamului lor. Parte din legile impuse și adoptate pînă acum dovedește profundul antiromânism al acestei grupări. Destrămarea vădită a Frontului Salvării Naționale nu poate decît să ne bucure. Ar mai fi de observat că dezastrul stîrnit pretutindeni nu constituie o probă a incompetenței mai marilor zilei ci, dimpotrivă, a priceperii cu care credem că se achită de misiunea lor. Căci cel ajuns la deplin faliment nu mai poate pune condiții celui ce i se oferă ca stăpîn.

Ecologiștii de toate nuanțele ne apar ca oarecum înrudiți partidului de guvernămînt. Rolul lor ar părea mai mult decorativ dacă universitățile „ecologiste" n-ar căuta să desființeze învățămîntul românesc, cîtă brumă a mai rămas. Și dacă mai pot contamina pe unii la antroposofia lui Rudolf Steiner, cu atît mai bine! Antroposofia e, pe scurt, una din nenumăratele doctrine ucigașe de suflete ce mimează teismul căutînd a desființa pe Dumnezeu Cel personal. Sorgintea iudaică a acestei învățături este un simplu amănunt. Desigur, doar parte a ecologiștilor susțin această fantasmagorie și o fac în unghere mai mult decît la vedere.

Campionii intransigenței anticomuniste, cum le place țărăniștilor să se prezinte, sînt și serioși candidați într-ale antiromânismului. Stranie coaliție între greco-catolici și baptiști, și-au plivit curînd conducerea de elemente românești destabilizatoare. Și chiar ecumenismul acestora ne apare de neînțeles. Putem uni cele ireconciliabile? Putem propune pacea celor ce nu o doresc? Aveau ce discuta Sfinții Părinți cu Arie, cu Nestorie sau cu Macedoniu? (Cînd vom vorbi despre ereticii moderni vom analiza aceste mai pe larg). Îmi amintesc însă cum mai an, în rîvna lor împotriva Ortodoxiei, țărăniștii, confundînd Biserica cu unii dintre slujitorii săi, atribuiau satisfăcuți Patriarhului mai multe păcate decît are, în speță făcînd caz de o circulară prin care acesta cerea clerului și monahilor să sprijine F.S.N. Patriarhia a explicat (dar nimeni nu a auzit) ce era cu acea circulară de care, în mod cert, preoții parohi și monahii nu au aflat vreodată. Oricum, monahii noștri în special și românii îndeobște au cam tot atîtea motive să susțină Frontul cîte ar avea în a susține P.N.Ț.-c.d.

În schimb, liberalii sînt mai... liberali. Aici e la ei acasă indiferentismul religios. N-ar fi ceva prea grav, în fond sînt partid politic și nu club mistic, atîta doar că vorbeau oarecînd, în platforma program, despre renașterea vieții românești pe principiile moralei creștine... Nobile idei! Ceva mai tîrziu, o revistă a lor, „Europa" (alta decît cea condusă de Ilie Neacșu), din douăzeci de pagini, dedica trei sferturi unor subiecte ce indicau mai degrabă gusturi masonice decît creștinești. Oricum, mai nou, glasul lor consună cu al țărăniștilor cînd e să susțină apriori uniatismul, după cum consună în calomnierea naționaliștilor români ce le-au fost colegi de închisoare. Mai de preț e ciolanul ca Adevărul! Mă iertați că am luat un ton oarecum de șagă dar altfel, la gîndul că poți sta ani grei în temniță pentru ca apoi să vădești, în cel mai bun caz o jalnică lașitate, m-ar cuprinde prea mare amărăciune!...

De departe însă, apologeții neînvinși ai cosmopolitismului și ateismului militant (cu „față umană", ce-i drept) rămîn cei din Alianța Civică. Mînați de un duh laicizat și laicizant, ne oferă ca surogat o Europă ce nici nu ne poate înțelege și căreia nici nu-i pasă de noi. Libertatea, după unele voci ale lor, ar fi libertatea automutilării, libertatea de a ne dori infirmi. Sînt sigur că Ana Blandiana ori Ștefan Augustin Doinaș vor realiza curînd că sînt împinși în față ca vitrină amăgitoare și că vor refuza acest rol ce li s-a pregătit cu viclenie.

Despre partidele unor Verdeț ori Vadim Tudor și în general despre „stînga" n-am ca român ortodox, ce vorbi. Nici măcar de rău căci, despre morți, numai de bine. Atîta doar că nu aflu nici cel mai mic bine în pseudonaționalismul cu iz neoprotestant al acestora.

O speranță ar mai rămîne doar în gruparea P.U.N.R. Nu atît prin ceea ce este, cît prin ceea ce ar trebui să fie. Căci, oricîte hibe ar avea, prezintă și o calitate de necontestat: romanitatea. Dacă ar lepăda unele ticuri comuniste și ar căuta sprijin în lumea harului și nu în demagogia populistă, ar putea deveni, în plan politic, forța unificatoare de care avem nevoie. Sper ca aceste sumare aprecieri să constituie o binefăcătoare „momeală"...

Așa cum se prezintă astăzi lucrurile însă, putem anticipa în viitor un uriaș absenteism la urne. Românii sînt exigenți, chiar dacă nu arată, și fug instinctiv de otravă, chiar dacă nu pot explica cu precizie de ce. Apoi, românii așteaptă mai mult decît comunicate seci în presă ori apariții televizate. Ei așteaptă o mișcare vie, transformatoare, capabilă de verticală. Aceasta se va ivi negreșit dar, cu cît mai repede cu atît mai bine! Căci laptele amorf rîvnește după cheagul său!

STRUMPFII NINJA DE LA MONOPOL

— roman realist —

Episodul 5

Avem trebuință de arestat, zic ei (un dușman de clasă sau măcar o dușmăniță ceva), te-am lua pe tine dar cum despre declarația drepturilor porcului n-am auzit încă, e lipsit de productivitate să te ridicăm.

Gazeta de Vest vă prezintă

O SENZAȚIONALA ȘEDINȚA DE S

ISPITA

Mai multe motive m-au minat să scriu despre spiritism. Întîi, ar fi nostalgia unui fost medium. Sînt cam cincisprezece ani de cînd refuz să mai practic necromanția, ceea ce nu mă oprește ca, uneori, să-mi amintesc de cele mai izbutite ședințe.

Am început, ca orice novice, cu „cheia", apoi am avansat la spiritograf. Dar nu eram mulțumit. Am perseverat astfel, ajungînd la vederea față către față. Spiritul venea cuminte, în aparența unei corporalități, și taifăsulam liniștiți despre ce ne venea nouă...

Altă pricină de a scrie pe acest subiect ar consta în aceea că numeroși tineri m-au iscodit, spre a afla cît mai multe amănunte. Interesant, treceau cu nepăsare peste argumentele ce le aduceam împotriva acestei practici și insistau să afle toate amănuntele despre cum pot fi invocați cei plecați dintre noi. Firește că nu le-am spus!

Dar, vai, ispita supremă a venit! Aflînd că pregătesc un material despre spiritism, colegii de redacție mi-au spus că ei nu cred iotă din toate astea, măcar să și vadă cu ochii lor. Tîrziu, prea tîrziu am înțeles că era o vicleană cursă ce mi-a fost întinsă. Orgolios (orgoliul e un păcat), le-am spus: „Bine, după ce veți vedea cu ochii voștri vom mai sta de vorbă!".

Au zîmbit satisfăcuți, dar eu n-am înțeles atunci, orbit de trufia mea, ce vrea să spună expresia lor. Și acum pot primi pînă la cinci ani de canon greu!...

PREGĂTIRI

Nu aveam nevoie de nimic special decît de o încăpere retrasă. Confrații încercau a face felurite ironii, dar îi simțeam nervoși și temători. I-am încurajat:

— Nu-i nevoie să faceți spirite! În curînd veți avea aici, pe săturate, cîte spirite doriți...

S-a lăsat o tăcere grea. I-am mai lăsat să fiarbă puțin în suc propriu (nici o aluzie la...), după care am întrebat, oarecum plictisit:

— Cum doriți, cu spectru sau fără?

— Cu..., bîigui fratele Gabriel, lăsînd impresia că vrea să izbucnească în plîns. Ovidiu tăcea mîlc și nădușea abundent.

Am început invocația... Afară, fulgere urlașe au pornit, ca din senin, să spintece noaptea...

ULIANOV

— Cine m-a chemat?, întrebă, mai mult ursuz, duhul invocat.

— Eu sunt, Vladimir Ilici, fratele Ioan. Am vrut să mai stăm de vorbă. Apoi și domnii (aici am arătat pe colegii mei) doreau să te cunoască.

— Of! Credeam că am scăpat de tine! Mi-ai promis doar să-mi dai pace...

Părea mîhnit sincer. Am avut atunci o ezitare, doream să-l consolez într-un fel.

— M-am gîndit să mai scapi puțin de chinuri, i-am îndrugat, fără prea multă convingere.

— Știi prea bine că după ce voi pleca mă vor chinui înzecit! De ce faci asta? Numai ca să te grozăvești în fața ăstora?

M-a atins în punctul sensibil. Îmi place să mă dau mare dar mă jenează cînd mi se spune în față că au observat-o și alții. Am luat un ton aspru:

— Ajunge! Ori vrei să vezi semnul?

— Nu, nu, te rog! Of! Hai, dă-ți drumul la întrebări.

— Bine. Spune-ne, există iad?

— Dar eu de unde crezi că vin? De la Luna-Park? Dar știi că n-avem voie să vorbim despre așa ceva!

— Nu vă supărați, stimate domn, interveni fratele Gabriel, dar, în timpul vieții, susțineați materialismul. Erați sincer atunci?

— Dragii mei, ateismul, ca și celelalte prostii ce le debitam, nu erau pentru noi, ci pentru mujici. De altfel, nici nu există atei sau ateism. E doar o amăgire. Cum aș fi putut lupta împotriva lui Dumnezeu dacă n-aș fi fost convins de existența Lui? Poți vrăjmăși, oare, ceva ce nu există? De fapt, planul nostru era să distrugem Biserica Ortodoxă și, cum ați avut plăcerea să constatați, comunismul s-a suprapus aproape în totalitate peste Ortodoxie. Știam însă că nu va fi de ajuns. Astfel că am umplut Biserica cu oamenii noștri, să o distrugă din interior, și am pus în mișcare sectele. Să știți, dragii mei, de la ateism îl tragi ușor pe om, dar odată intrat la sectă, gata, cu mare greutate mai poate fi salvat...

— Bine, dar... e monstruos ce spuneți!

— Da, probabil... Oricum, mi s-a mai spus...

Se făcu o oarecare pauză. Fratele Ovidiu, mai pragmatic, atacă direct:

— Și sunteți sigur că eforturile dumneavoastră au avut efectul dorit?

Vladimir Ilici medită o clipă:

— Oarecum... Știți, au fost uciși pe puțin zece milioane de creștini numai în Rusia. Într-un fel, am întrerupt tradiția lor nesuferită. Dar sabia are două tăișuri. Astfel, am populat cerul cu sfinți, ceea ce nu era în intenția noastră și, mai ales, știți vorba lui Tertulian: „Sîngele creștinilor e sămînța lor".

— V-a fost vreodată milă?

— Milă? Nu... nu tocmai. Uneori, parcă, era așa, ca un sentiment ciudat, foarte vag de altfel... Dar atunci mă gîndeam imediat la jurămînt.

— Ce jurămînt?

— Ei, un jurămînt. Nu contează. Altă întrebare?

— Sunteți spectru sau aievea?, întrebă fratele Gabriel, veșnic cu gusturi metafizice.

— Cum doriți. Pot să mă și materializez. Mă iertați, pot aprinde o țigară?

— Vă rugăm!

O vreme, Lenin savură țigara oferită de noi.

— Spune-mi, l-am întrerupt, cum se face că ești așa de sincer?

— Nu fi pervers! Știi că nu mi-e îngăduit să te mint. Apoi, tot nu vă va crede nimeni.

— Chiar nimeni?

— Ei, oricum, prea puțini...

— Atunci, spune și frățiilor lor tot ce mi-ai dezvăluit ultima dată.

— Cui folosește? Oricum, n-o să puteți publica niciunde.

— Publicăm noi, ba încă și sub semnătură...

— Facem pariu pe o mîntuire că n-aveți curaj?

Aici m-am supărat foarte tare și i-am arătat semnul de care cred că am mai amintit. E vorba de un crucifix din inox. Vladimir Ilici a dispărut pe dată, dînd un strigăt urlaș ce nu poate fi descris de un om „de carne și de sînge".

— Ei, pe cine mai c
trebai pe confrații ce
cați de acel urlet al la
auzit de el.

— E de-ajuns...,
amîndoi.

— Nu se poate, cu
plem spațiul Să mai c
neva. Dar pînă vă re
relatez un dialog obți
graf":

„Cum te cheamă?"
„Satan".
„Există rai?".

BIBLIA DESPRE SPIRITISM

Spiritismul, sau vorbirea cu morții, este practicat de pe la începuturile omenirii. Fie curiozitatea excesivă, fie dorul după cineva dispărut, au minat pe mulți să încerce a lua contact cu alte lumi.

Sfînta Scriptură arată însă că această practică nu ne este de trebuință: „Și cînd vă vor zice: Întrebați pe cel ce cheamă morții și ghicitorii care șoptesc și bolborosesc, să le răspundeți: Nu se cuvine oare poporului să alerge la Dumnezeul său? Să întrebe oare pe morți pentru soarta celor vii?" (Isaia 8, 19).

Sau: „Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți" (Luca 16, 31).

Practicarea spiritismului nu este necesară și pentru că poate fi doar o înșelăciune a diavolului. Chiar celor ce ar nega existența îngerilor răutății, le putem pune întrebarea: Dar de ce să stîrnim forțe pe care nu le putem înțelege și stăpîni?

Sfîntul Apostol Pavel arată că satana se poate preface în înger al luminii (II Cor. 11, 14), adică își poate lua orice chip pentru a înșela. De la Ioan (8, 44) știm că diavolul este pururi mincinos. Apoi, același Ioan, în întîia sa Epistolă (4,1-3), cere creștinilor să nu dea crezare oricărui duh.

In sfîrșit, ca să nu existe echivoc, Scriptura interzice practicarea vorbirii cu cei morți (Lev. 19, 31; 20, 27; Deut. 18, 9-14; Regi 15, 22-23). Astfel, necromantul (vorbitorul) este repudiat de Dumnezeu, ba se cere chiar uciderea acestuia, în cartea Leviticului.

Dacă azi, unii preoți sînt mai clemenți, spunînd doar că nu este bine să tulburăm lumea morților, monahii se mențin pe aceeași linie intransigentă, oprind cu strășnicie, sub canon greu, asemenea practici. În cartea sa, „Despre credința ortodoxă". Părintele Cleopa Ilie arată că necromanții sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu, căci vor să vadă și să pipăie cele ce se cuvine a fi crezute, încălcînd poruncile divine. Sfinția sa demonstrează, în tradiția Sfinților Grigorie de Nyssa ori Maxim Mărturisitorul, cum și în relatarea biblică despre regele israelit Saul, cel ce a mers la o vrăjitoare din Endor pentru a afla despre soarta unei bătălii, acesta nu a văzut pe proorocul Samuel, după cum socotea, ci un duh amăgitor.

Cam tot ce este
în Sfînta Scriptură, S
toare, însă, caută înto
tot așa cum gurmanz
cesc varii nebunii p
Dar nu putem obțin
rîvnim. Și atunci, răt
gim cu iluzii. Unii re
imprimată în trup d
lută, transmite și roa
de tot binele, din prop

Dar să revenim l
idei creștine, mi-a m
și aceea dintr-o edi
Biblia trebuie studiat
Iar dacă putem ajun
Atunci, nici un secta
Biblia ortodoxă poat
sute de lei, însă acest

Cum, însă, orice
greu de înțeles aceas
obligatorie citirea ti
Numai astfel ne vom

FEO

Întunericul era, tot
truns. Deși am termi
nu se zărea nimic. Ști
colțul odăii este o lu
într-un pahar. Am sufl
direcție și luminarea
dată. Eram încîntat de
dar a fost sortit să tre
în fața colegilor. Amin

ă:

PIRITISM

INTERMEZZO

chemăm ?, în-
e tăceau, mar-
iadului, nemai-

au bolborosit

atita nu um-
chemăm pe ci-
reveniți, să vă
inut la „psiho-

„Da".
„Există un purgator ?".
„Nu știu nimic despre așa ceva".
„Există iad ?".
„Vai, da !".
(Louis Boucard, Le dogme catholique, pag. 145).

Colegii s-au mai dezmorțit. Puteam continua. Tocmai atunci se produse însă o pană de curent.

— Ce bine, așa va fi mult mai interesant !, exclam eu, bucuros de această coincidență. Nimeni însă nu mi-a răspuns nimic...

BIBLIA

e necesar a cunoaște despre spiritism găsim cuprins
Și, desigur, nu numai despre spiritism. Firile iscodi-
totdeauna a afla mai mult decît le este necesar, cam
nzii își excită artificial apetitul ori cum alții născo-
pentru a obține satisfacția maximă din sexualitate.
ine, din cele trecătoare, acea mulțumire după care
ătăcim din nebunie în nebunie, conștienți că ne amă-
cușesc să iasă din această dramă, alții nu. Iar patima,
deoarece am căutat să o investim cu valoare abso-
oade în veșnicie din sărmanul suflet, golit de har și
opria lui voință.

la Sfînta Scriptură. De curînd, un gazetar cu nobile
mărturisit că nu a citit din Biblie decît vreo trei cărți,
liție protestantă. Ori așa nu vom ajunge nicăieri.
ată cu atenție, în cît mai multe ediții, de e cu putință,
unge și la textul grec (ori ebraic) cu atît mai bine.
ar nu ne va mai putea amăgi. Mai ales acum, cînd
ate fi găsită cu ușurință, ce-i drept, la prețul de trei
ta nu constituie un impediment serios.
e om cînd termină de citit Biblia, este eretic, fiind
astă Carte, scrisă în cu totul alt timp și mediu, este
ălcurilor Sfinților Părinți și frecventarea Bisericii.
a putea feri de cursele vrăjmașului !

ODOR MIHAILOVICI

tuși, de nepă-
inat invocația,
iam însă că în
uminare, fixată
lat cam în acea
s-a aprins pe
numărul meu,
 acă neobservat
îndoi priveau

cu ochii pironiți la Feodor Mihailovici care ședea îngîndurat într-un fotoliu.

— Mă iertați, cine sunteți dumneavoastră ?, întrebă acesta.

— Gazetari, a murmurat Ovidiu.

— Nu cumva faceți parte din gașca lui Pruteanu ori Pippidi ?

— Nuu, ne-a ferit Dumnezeu !

SPIRITIȘTII MODERNI

Spiritismul modern își are originea în localitatea Hydesville (S.U.A.), începînd cu anul 1848. Întîmplător, familia Fox intră în legătură cu spiritul unui fost locatar al casei în care trăia, asasinat cu ani în urmă și ascuns de ucigași în beci.

Ulterior, americanul A. I. Davis și francezul Allan Kardec se ocupă îndeaproape de aceste manifestări. Ultimul este și inițiatorul unei doctrine spiritiste, care a generat aproape o sectă, numită a „spiritiștilor".

Se caută, firesc, ustensile tot mai perfecționate pentru a contacta mesagerii lumii de dincolo. Apar astfel : „psihograful", un soi de masă mobilă, „spiritoscopul", folosind un ac arătător și o hîrtie pe care era scris alfabetul, precum și alte asemenea găselnițe.

Cel mai mult se folosesc însă mijlocitorii sau „mediumuri", persoane ce pot percepe mesajele transmise de spirite. Percepția poate fi vizuală sau auditivă (ori amîndouă). Desigur, se găsesc și numeroși șarlatani.

Știința s-a preocupat de aceste manifestări curioase, cu cel mai mare zel în Anglia. În România, astfel de cercetări s-au făcut doar în mare secret. A ființat și pe față, pînă la venirea comunismului, o „Societate spirituală din România", fondată în 1931 la București.

Cum am spus, spiritiștii și-au dezvoltat o doctrină și, pe alocuri, chiar un cult propriu. La noi, aflăm în județul Arad, în special, o stranie simbioză între spiritism și Ortodoxie. Doctrina lor este compusă dintr-un amalgam de idei creștine și brahmanice. Pe de-o parte sînt teiști, adică mărturisesc credința în existența lui Dumnezeu, pe de altă parte susțin reîncarnarea sufletelor, căutînd a o susține cu texte biblice, desigur fără a putea fi credibili.

Astăzi, nu există în România o mișcare spiritistă legalizată. N-ar fi, însă, exclus ca ecologiștii să înființeze vreo universitate spiritistă...

În romanul „Frații Karamazov", starețul Zosima arată lămurit că singurul mod cuviincios de a comunica cu alte lumi este rugăciunea pentru cei morți. Aceste rugăciuni sînt disprețuite de sectarii neoprotestanți, ei înlocuind legea creștină a iubirii cu trufia egocentrică.

Feodor Mihailovici privi mai atent și mă observă într-un tîrziu :

— Aa, fratele Ioan, ce surpriză ! Ce mai faci, iubitule ? Nu te-am recunoscut așa, fără barbă.

— Mulțumesc, bine, frate Feodor. Mi-ai lipsit în toți acești ani. Dar ce crezi, voi lua canon greu ?

— Ei las' că-l faci tu ! Oricum, îmi pare bine să mai stăm de vorbă. Doream și-așa să-ți comunic ceva, într-un vis.

— Anume ?

— Uite, vezi ? Nu-i bine ce se întîmplă ! Eu am avertizat, în „Demonii", despre ce vor socialiștii. Cam tot pe atunci, la voi, Eminescu scria „Partidul roșiilor". Și totuși....

— Lasă, frate, s-avem încredere în Dumnezeu !

— Tocmai asta-i. Dumnezeu e peste măsură supărat. Căci vede cum mulți din păstorii voștri L-au trădat și v-au trădat, cum politicienii vă mint, cum presa vă otrăvește... Neamul românesc este astăzi mai singur ca oricînd ! Va curge iarăși sînge nevinovat și, iubiții mei, să știți că nimic nu este mai scump în fața lui Dumnezeu ca o inimă de român!

— Și asta o spuneți dumneavoastră, un rus ?, întrebă Gabriel uluit.

— Păi, dacă așa este ! Și apoi ce, noi nu sîntem tot ortodocși ? Vedeți, dragii mei, panslavismul și panortodoximul noi așa le-am cugetat, ca din iubirea noastră să dăruim tuturor. La bolșevici însă, acestea au devenit dorință de dominare...

— Dar putem spera acum că am scăpat de comunism ?

— De comunism, da. Însă vin primejdii și mai mari. Sectele (eu am spus-o, în „Idiotul"), cosmopolitismul, partidele democratice, un hățiș întreg !...

— Și cînd ne vom izbăvi ?

— Hm... Stă în puterile voastre. Dar și la voi văd multă nedreptate, multă invidie, multă necredință, mult egoism, multe pofte... Acestea de le veți birui, nimeni n-o să vă poată dicta ori distruge !

— Dar vrea cineva să ne distrugă?

Feodor Mihailovici zîmbi abia perceptibil :

— Ba bine că nu !... Dar, eu am arătat, în „Frații Karamazov", că munca fără preget și disciplina sunt armele nebiruite ale creștinismului naționalist.

— Dar mulți acuză naționalismul...

— Știu, știu, dar vedeți, noi nu urîm pe nimeni, căci Îl avem pe Hristos Dumnezeu și nimic nu ne mai lipsește ! Dimpotrivă, naționalismul ortodox e rîvnitor a împărți tuturor din preaplinul fericirii sale. El este gata mai degrabă să sufere decît să nedreptățească. Iar cel ce fornăie că-i patriot ori mai știu eu ce, jignind însă pe ceilalți, plin de vrăjmășie, nu are nimic a face cu religia iubirii ! Mă iertați acuma însă, trebuie să plec. Vă rog dar, fraților, nu lăsați pe români să se piardă. Nu-i lăsați să rătăcească la secte ! Nu-i lăsați în patimi ! Nici nu știți cît sunt ei de curați, dar nu e nici un glas să le arate Calea, nici un glas !...

ÎNCHEIERE

Această ultimă discuție ne-a înseninat pe toți. Ba chiar într-atîta încît putem, pentru a nu sminti pe nimeni, să mărturisim că senzaționala ședință de spiritism nici nu a avut loc, ci am născocit-o noi pentru Dumneavoastră. Și credem că cele scrise nu vor părea a fi tocmai ficțiune pură. Cu nădejdea că se va fi găsit în ele și ceva folositor, vă dorește tuturor bucurie robul Dumneavoastră,

IOAN SORIN USCA

Gazeta de Vest vă prezintă:

O SENZAŢIONALA ŞEDINŢA DE SPIRITISM

ISPITA

Mai multe motive m-au mînat să scriu despre spiritism. Întîi, ar fi nostalgia unui fost medium. Sînt cam cincisprezece ani de cînd refuz să mai practic necromanţia, ceea ce nu mă opreşte ca, uneori, să-mi amintesc de cele mai izbutite şedinţe.

Am început, ca orice novice, cu „cheia", apoi am avansat la spiritograf. Dar nu eram mulţumit. Am perseverat astfel, ajungînd la vederea faţă către faţă. Spiritul venea cuminte, în aparenţa unei corporalităţi, şi tăifăsuiam liniştiţi despre ce ne venea nouă...

Altă pricină de a scrie pe acest subiect ar consta în aceea că numeroşi tineri m-au iscodit, spre a afla cît mai multe amănunte. Interesant, treceau cu nepăsare peste argumentele ce le aduceam împotriva acestei practici şi insistau să afle toate amănuntele despre cum pot fi invocaţi cei plecaţi dintre noi. Fireşte că nu le-am spus!

Dar, vai, ispita supremă a venit! Aflînd că pregătesc un material despre spiritism, colegii de redacţie mi-au spus că ei nu cred iotă din toate astea, măcar să şi vadă cu ochii lor. Tîrziu, prea tîrziu am înţeles că era o vicleană cursă ce mi-a fost întinsă. Orgolios (orgoliul e un păcat), le-am spus: „Bine, după ce veţi vedea cu ochii voştri vom mai sta de vorbă!".

Au zîmbit satisfăcuţi, dar eu n-am înţeles atunci, orbit de trufia mea, ce vrea să spună expresia lor. Şi acum pot primi pînă la cinci ani de canon greu!...

PREGĂTIRI

Nu aveam nevoie de nimic special decît de o încăpere retrasă. Confraţii încercau a face felurite ironii, dar îi simţeam nervoşi şi temători. I-am încurajat:

— Nu-i nevoie să faceţi spirite! În curînd veţi avea aici, pe săturate, cîte spirite doriţi...

S-a lăsat o tăcere grea. I-am mai lăsat să fiarbă puţin în suc propriu (nici o aluzie la...), după care am întrebat, oarecum plictisit:

— Cum doriţi, cu spectru sau fără?

— Cu..., bîigui fratele Gabriel, lăsînd impresia că vrea să izbucnească în plîns. Ovidiu tăcea mîlc şi năduşea abundent.

Am început invocaţia... Afară, fulgere uriaşe au pornit, ca din senin, să spintece noaptea...

ULIANOV

— Cine m-a chemat?, întrebă, mai mult ursuz, duhul invocat.

— Eu sunt, Vladimir Ilici, fratele Ioan. Am vrut să mai stăm de vorbă. Apoi şi domnii (aici am arătat pe colegii mei) doreau să te cunoască.

— Of! Credeam că am scăpat de tine! Mi-ai promis doar să-mi dai pace...

Părea mîhnit sincer. Am avut atunci o ezitare, doream să-l consolez într-un fel.

— M-am gîndit să mai scapi puţin de chinuri, i-am îndrugat, fără prea multă convingere.

— Ştii prea bine că după ce voi pleca mă vor chinui înzecit! De ce faci asta? Numai ca să te grozăveşti în faţa ăstora?

M-a atins în punctul sensibil. Îmi place să mă dau mare dar mă jenează cînd mi se spune în faţă că au observat-o şi alţii. Am luat un ton aspru:

— Ajunge! Ori vrei să vezi semnul?

— Nu, nu, te rog! Of! Hai, dă-ţi drumul la întrebări.

— Bine. Spune-ne, există iad?

— Dar eu de unde crezi că vin? De la Luna-Park? Dar ştii că n-avem voie să vorbim despre aşa ceva!

— Nu vă supăraţi, stimate domn, interveni fratele Gabriel, dar, în timpul vieţii susţineaţi materialismul. Eraţi sincer atunci?

— Dragii mei, ateismul, ca şi celelalte prostii ce le debitam, nu erau pentru noi, ci pentru mujici. De altfel, nici nu există atei sau ateism. E doar o amăgire. Cum aş fi putut lupta împotriva lui Dumnezeu dacă n-aş fi fost convins de existenţa Lui? Poţi vrăjmăşi, oare, ceva ce nu există? De fapt, planul nostru era să distrugem Biserica Ortodoxă şi, cum aţi avut plăcerea să constataţi, comunismul s-a suprapus aproape în totalitate peste Ortodoxie. Ştiam însă că nu va fi de ajuns. Astfel că am umplut Biserica cu oamenii noştri, să o distrugă din interior, şi am pus în mişcare sectele. Să ştiţi, dragii mei, de la ateism îl tragi uşor pe om, dar odată intrat la sectă, gata, cu mare greutate mai poate fi salvat...

— Bine, dar... e monstruos ce spuneţi!

— Da, probabil... Oricum, mi s-a mai spus...

Se făcu o oarecare pauză. Fratele Ovidiu, mai pragmatic, atacă direct:

— Şi sunteţi sigur că eforturile dumneavoastră au avut efectul dorit?

Vladimir Ilici medită o clipă:

— Oarecum... Ştiţi, au fost ucişi pe puţin zece milioane de creştini numai în Rusia. Într-un fel, am întrerupt tradiţia lor nesuferită. Dar sabia are două tăişuri. Astfel, am populat cerul cu sfinţi, ceea ce nu era în intenţia noastră şi, mai ales, ştiţi vorba lui Tertullian: „Sîngele creştinilor e sămînţa lor".

— V-a fost vreodată milă?

— Milă? Nu... nu tocmai. Uneori, parcă, era aşa, ca un sentiment ciudat, foarte vag de altfel... Dar atunci mă gîndeam imediat la jurămînt.

— Ce jurămînt?

— Ei, un jurămînt. Nu contează. Altă întrebare?

— Sunteţi spectru sau aievea?, întrebă fratele Gabriel, veşnic cu gusturi metafizice.

— Cum doriţi. Pot să mă şi materializez. Mă iertaţi, pot aprinde o ţigară?

— Vă rugăm!

O vreme, Lenin savură ţigara oferită de noi.

— Spune-mi, l-am întrerupt, cum se face că eşti aşa de sincer?

— Nu fi pervers! Ştii că nu mi-e îngăduit să te mint. Apoi, tot nu vă va crede nimeni.

— Chiar nimeni?

— Ei, oricum, prea puţini...

— Atunci, spune şi fraţilor lor tot ce mi-ai dezvăluit ultima dată.

— Cui foloseşte? Oricum, n-o să puteţi publica niciunde.

— Publicăm noi, ba încă şi sub semnătură...

— Facem pariu pe o minciună că n-aveţi curaj?

Aici m-am supărat foarte tare şi i-am arătat semnul de care cred că am mai amintit. E vorba de un crucifix din inox. Vladimir Ilici a dispărut pe dată, dînd un strigăt urlaş ce nu poate fi descris de un om „de carne şi de sînge".

BIBLIA DESPRE SPIRITISM

Spiritismul, sau vorbirea cu morţii, este practicat de pe la începuturile omenirii. Fie curiozitatea excesivă, fie dorul după cineva dispărut, au mînat pe mulţi să încerce a lua contact cu alte lumi.

Sfînta Scriptură arată însă că această practică nu ne este de trebuinţă: „Şi cînd vă vor zice: Întrebaţi pe cei ce cheamă morţii şi ghicitorii care şoptesc şi bolborosesc, să le răspundeţi: Nu se cuvine oare poporului să alerge la Dumnezeul său? Să întrebe oare pe morţi pentru soarta celor vii?" (Isaia 8, 19).

Sau: „Şi i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise şi de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morţi" (Luca 16, 31).

Practicarea spiritismului nu este necesară şi pentru că poate fi doar o înşelăciune a diavolului. Chiar celor ce ar nega existenţa îngerilor răutăţii, le putem pune întrebarea: Dar de ce să stîrnim forţe pe care nu le putem înţelege şi stăpîni?

Sfîntul Apostol Pavel arată că satana se poate preface în înger al luminii (II Cor. 11, 14), adică îşi poate lua orice chip pentru a înşela. De la Ioan (8, 44) ştim că diavolul este pururi mincinos. Apoi, acelaşi Ioan, în întîia sa Epistolă (4,1-3), cere creştinilor să nu dea crezare oricărui duh.

În sfîrşit, ca să nu existe echivoc, Scriptura interzice practicarea vorbirii cu cei morţi (Lev. 19, 31; 20, 27; Deut. 18, 9-14; I Regi 15, 22-23). Astfel, necromantul (vorbitorul) este repudiat de Dumnezeu, ba se cere chiar uciderea acestuia, în cartea Leviticului.

Dacă azi, unii preoţi sînt mai clemenţi, spunînd doar că nu este bine să tulburăm lumea morţilor, monahii se menţin pe aceeaşi linie intransigentă, oprind cu străşnicie, sub canon greu, asemenea practici. În cartea sa, „Despre credinţa ortodoxă", Părintele Cleopa Ilie arată că necromanţii sunt vrăjmaşi ai lui Dumnezeu, căci vor să vadă şi să pipăie cele ce se cuvine a fi crezute, încălcînd poruncile divine. Sfinţia sa demonstrează, în tradiţia Sfinţilor Grigorie de Nyssa ori Maxim Mărturisitorul, cum şi în relatarea biblică despre regele Israelit Saul, cel ce a mers la o vrăjitoare din Endor pentru a afla despre soarta unei bătălii, acesta nu a văzut pe proorocul Samuel, după cum socotea, ci un duh amăgitor.

INTERMEZZO

— Ei, pe cine mai chemăm?, întrebai pe confraţii ce tăceau, marcaţi de acel urlet al iadului, nemaiauzit de ei.

— E de-ajuns..., au bolborosit amîndoi.

— Nu se poate, cu atîta nu umplem spaţiul. Să mai chemăm pe cineva. Dar pînă vă reveniţi, să vă relatez un dialog obţinut la „psihograf":

„Cum te cheamă?"

„Satan".

„Există rai?".

„Da".

„Există un purgator?".

„Nu ştiu nimic despre aşa ceva".

„Există iad?".

„Vai, da!".

(Louis Boucard, Le dogme catholique, pag. 145).

Colegii s-au mai dezmorţit. Puteam continua. Tocmai atunci se produse însă o pană de curent.

— Ce bine, aşa va fi mult mai interesant!, exclam eu, bucuros de această coincidenţă. Nimeni însă nu mi-a răspuns nimic...

BIBLIA

Cam tot ce este necesar a cunoaşte despre spiritism găsim cuprins în Sfînta Scriptură. Şi, desigur, nu numai despre spiritism. Firile iscoditoare, însă, caută întotdeauna a afla mai mult decît le este necesar, cam tot aşa cum gurmanzii îşi excită artificial apetitul ori cum alţii născocesc varii nebunii pentru a obţine satisfacţia maximă din sexualitate. Dar nu putem obţine, din cele trecătoare, acea mulţumire după care rîvnim. Şi atunci, rătăcim din nebunie în nebunie, conştienţi că ne amăgim cu iluzii. Unii reuşesc să iasă din această dramă, alţii nu. Iar patima, imprimată în trup deoarece am căutat să o investim cu valoare absolută, transmite şi roade în veşnicie din sărmanul suflet, golit de har şi de tot binele, din propria lui voinţă.

Dar să revenim la Sfînta Scriptură. De curînd, un gazetar cu nobile idei creştine, mi-a mărturisit că nu a citit din Biblie decît vreo trei cărţi, şi acelea dintr-o ediţie protestantă. Ori aşa nu vom ajunge nicăieri. Biblia trebuie studiată cu atenţie, în cît mai multe ediţii, de e cu putinţă. Iar dacă putem ajunge şi la textul grec (ori ebraic) cu atît mai bine. Atunci, nici un sectar nu ne va mai putea amăgi. Mai ales acum, cînd Biblia ortodoxă poate fi găsită cu uşurinţă, ce-i drept, la preţul de trei sute de lei, însă acesta nu constituie un impediment serios.

Cum, însă, orice om cînd termină de citit Biblia, este eretic, fiind greu de înţeles această Carte, scrisă în cu totul alt timp şi mediu, este obligatorie citirea tîlcurilor Sfinţilor Părinţi şi frecventarea Bisericii. Numai astfel ne vom putea feri de cursele vrăjmaşului!

SPIRITIŞTII MODERNI

Spiritismul modern îşi are originea în localitatea Hydesville (S.U.A.), începînd cu anul 1848. Întîmplător, familia Fox intră în legătură cu spiritul unui fost locatar al casei în care trăia, asasinat cu ani în urmă şi ascuns de ucigaşi în beci.

Ulterior, americanul A. I. Davis şi francezul Allan Kardec se ocupă îndeaproape de aceste manifestări. Ultimul este şi iniţiatorul unei doctrine spiritiste, care a generat aproape o sectă, numită a „spiritiştilor".

Se caută, fireşte, ustensile tot mai perfecţionate pentru a contacta mesagerii lumii de dincolo. Apar astfel: „psihograful", un soi de masă mobilă, „spiritoscopul", folosind un ac arătător şi o hîrtie pe care era scris alfabetul, precum şi alte asemenea găselniţe.

Cel mai mult se folosesc însă mijlocitorii sau „mediumuri", persoane ce pot percepe mesajele transmise de spirite. Percepţia poate fi vizuală sau auditivă (ori amîndouă). Desigur, se găsesc şi numeroşi şarlatani.

Ştiinţa s-a preocupat de aceste manifestări curioase, cu cel mai mare zel în Anglia. În România, astfel de cercetări s-au făcut doar în mare secret. A fiinţat şi pe faţă, pînă la venirea comunismului, o „Societate spirituală din România", fondată în 1931 la Bucureşti.

Cum am spus, spiritiştii şi-au dezvoltat o doctrină şi, pe alocuri, chiar un cult propriu. La noi, aflăm în judeţul Arad, în special, o stranie simbioză între spiritism şi Ortodoxie. Doctrina lor este compusă dintr-un amalgam de idei creştine şi brahmanice. Pe de-o parte sînt teişti, adică mărturisesc credinţa în existenţa lui Dumnezeu, pe de altă parte susţin reîncarnarea sufletelor, căutînd a o susţine cu texte biblice, desigur fără a putea fi credibili.

Astăzi, nu există în România o mişcare spiritistă legalizată. N-ar fi, însă, exclus ca ecologiştii să înfiinţeze vreo universitate spiritistă...

În romanul „Fraţii Karamazov", stareţul Zosima arată lămurit că singurul mod cuviincios de a comunica cu alte lumi este rugăciunea pentru cei morţi. Aceste rugăciuni sînt dispreţuite de sectarii neoprotestanţi, ei înlocuind legea creştină a iubirii cu trufia egocentrică.

FEODOR MIHAILOVICI

Întunericul era, totuşi, de nepătruns. Deşi am terminat invocaţia, nu se zărea nimic. Ştiam însă că în colţul odăii este o luminare, fixată într-un pahar. Am suflat cam în acea direcţie şi luminarea s-a aprins pe dată. Eram încîntat de numărul meu, dar a fost sortit să treacă neobservat în faţa colegilor. Amîndoi priveau cu ochii pironiţi la Feodor Mihailovici care şedea îngîndurat într-un fotoliu.

— Mă iertaţi, cine sunteţi dumneavoastră?, întrebă acesta.

— Gazetari, a murmurat Ovidiu.

— Nu cumva faceţi parte din gaşca lui Pruteanu ori Pippidi?

— Nuu, ne-a ferit Dumnezeu!

Feodor Mihailovici privi mai atent şi mă observă într-un tîrziu:

— Aa, fratele Ioan, ce surpriză! Ce mai faci, iubitule? Nu te-am recunoscut aşa, fără barbă.

— Mulţumesc, bine, frate Feodor. Mi-ai lipsit în toţi aceşti ani. Dar ce crezi, voi lua canon greu?

— Ei las' că-l faci tu! Oricum, îmi pare bine să mai stăm de vorbă. Doream şi-aşa să-ţi comunic ceva, într-un vis.

— Anume?

— Uite, vezi? Nu-i bine ce se întîmplă! Eu am avertizat, în „Demonii", despre ce vor socialiştii. Cam tot pe atunci, la voi, Eminescu scria „Partidul roşiilor". Şi totuşi....

— Lasă, frate, s-avem încredere în Dumnezeu!

— Tocmai asta-i. Dumnezeu e peste măsură supărat. Căci vede cum mulţi din păstorii voştri L-au trădat şi v-au trădat, cum politicienii vă mint, cum presa vă otrăveşte... Neamul românesc este astăzi mai singur ca oricînd! Va curge iarăşi sînge nevinovat şi, iubiţii mei, să ştiţi că nimic nu este mai scump în faţa lui Dumnezeu ca o inimă de român!

— Şi asta o spuneţi dumneavoastră, un rus?, întrebă Gabriel uluit.

— Păi, dacă aşa este! Şi apoi ce, noi nu sîntem tot ortodocşi? Vedeţi, dragii mei, panslavismul şi panortodoximul noi aşa le-am cugetat, ca din iubirea noastră să dăruim tuturor. La bolşevici însă, acestea au devenit dorinţă de dominare...

— Dar putem spera acum că am scăpat de comunism?

— De comunism, da. Însă vin primejdii şi mai mari. Sectele (eu am spus-o, în „Idiotul"), cosmopolitismul, partidele democratice, un hăţiş întreg!...

— Şi cînd ne vom izbăvi?

— Hm... Stă în puterile voastre. Dar şi la voi văd multă nedreptate, multă invidie, multă necredinţă, mult egoism, multe pofte... Acestea de le veţi birui, nimeni n-o să vă poată dicta ori distruge!

— Dar vrea cineva să ne distrugă?

Feodor Mihailovici zîmbi abia perceptibil:

— Ba bine că nu!... Dar, eu am arătat, în „Fraţii Karamazov", că munca fără preget şi disciplina sunt armele nebiruite ale creştinismului naţionalist.

— Dar mulţi acuză naţionalismul...

— Ştiu, ştiu, dar vedeţi, noi nu urîm pe nimeni, căci Îl avem pe Hristos Dumnezeu şi nimic nu ne mai lipseşte! Dimpotrivă, naţionalismul ortodox e rîvnitor a împărţi tuturor din preaplinul fericirii sale. El este gata mai degrabă să sufere decît să nedreptăţească. Iar cel ce fornăie că-i patriot ori mai ştiu eu ce, jignind însă pe ceilalţi, plin de vrăjmăşie, nu are nimic a face cu religia iubirii! Mă iertaţi acuma însă, trebuie să plec. Vă rog dar, fraţilor, nu lăsaţi pe români să se piardă. Nu-i lăsaţi să rătăcească la secte! Nu-i lăsaţi în patimi! Nici nu ştiţi cît sunt ei de curaţi, dar nu e nici un glas să le arate Calea, nici un glas!...

ÎNCHEIERE

Această ultimă discuţie ne-a înseninat pe toţi. Ba chiar într-atîta încît putem, pentru a nu sminti pe nimeni, să mărturisim că senzaţionala şedinţă de spiritism nici nu a avut loc, ci am născocit-o noi pentru Dumneavoastră. Şi credem că cele scrise nu vor părea a fi tocmai ficţiune pură. Cu nădejdea că se va fi găsit în ele şi ceva folositor, vă doreşte tuturor bucurie robul Dumneavoastră,

IOAN SORIN USCA

Cazul DUCA

(Urmare din pag. 14)

sâşi persoana atentatorului era cunoscută. Organele subalterne au fost însă lipsite de vigilenţă în ziua atentatului.

Armand Călinescu : op. cit.

La 6 Ianuarie (1934), mă chiamă la telefon noul prim ministru, Tătărescu, şi mă roagă să-l vizitez la preşedinţie, având a-mi da un mesaj pentru Mihalache, care e la Dobreşti. Chestia, spune el, este foarte urgentă.

Intru la Tătărescu, care-mi spune că doreşte o destindere între partide : „Sântem ultima ţară în care lumea politică se mănâncă astfel. Din această cauză au crescut curentele anarhiste. Am dorit de mult raporturi normale. Poate acum, după moartea lui Duca, să se realizeze aceasta în interesul ţării. Lăsaţi-mă să guvernez cel puţin până la toamnă, căci astăzi nu se mai poate dura ca altădată.

Dacă sânt obligat să plec peste trei luni, atunci în orice caz nu veniţi voi, deci aveţi interes şi voi la o destindere. Recunosc că ar fi o piedică : unele excese întâmplate în alegeri. Sânt gata să dau satisfacţie, invalidând unele alegeri ale Senatului. Desigur, nici voi nu veţi cere prea mult ; nici eu nu voi oferi prea puţin. Să aducem harta politică pe masă." (...)

„Trebuie jugulată această mişcare. Cum ai văzut, l-am arestat pe Nae Ionescu. Am mână liberă dela rege. I-am spus : „Sire, eu sânt în măsură să cunosc mai bine mediul în care trăesc. Dacă Majestatea Voastră nu are încredere în mine, eu las locul pe care nu l-am rîvnit". Regele mi-a spus : „Ai toată încrederea mea".

Îi răspund lui Tătărescu : „Am ascultat cu atenţie propunerea ce mi-ai făcut. Voi transmite-o mâine d-lui Mihalache cât de fidel posibil, atât în textul cât şi în spiritul ei. (...) Să mi se dea voe să spun — cu titlu personal — următorul lucru : eu cred că ar fi existat o stare de spirit prielnică unei destinderi, fiindcă unii din noi am fost de părere că după naţional-ţărănişti să vină liberalii la guvern. Trebuie să subliniez, însă, cum ai recunoscut şi d-ta, că felul cum s'au făcut alegerile a creat o stare de spirit cu totul specială la noi în ţară.

De pildă, am să-ţi relev un fapt. D-ta ştii cât am regretat noi pe Duca. Ei bine, totuşi, — în ţară, la sate — ţăranii spun : va fi fost un om bun, Duca, dar faţă de bătăile şi schingiuirile ce am pătimit noi, moartea capului liberalilor a fost o pedeapsă a lui Dumnezeu. Relev aceasta ca să vedeţi ecoul alegerilor.

Ziarul „Argus", 26 Martie 1934.

Acuzarea a fost susţinută de generalul C. Petrovicescu, asistat de locotenent-colonel Romulus Hotineanu, comisar regal al Consiliului de război. În ordonanţa definitivă se prevedea : trimiterea în judecată pentru asasinat, N. Constantinescu, pentru complicitate la asasinat, Doru Belimace şi I. Caranica, pentru complot C.Z. Codreanu, general Cantacuzino-Grănicerul, ing. Virgil Ionescu, Gh. Clime, I. Hodoş, V. Silaghi şi I. Dumitrescu, pentru asociaţie la complot Mihail Stelescu, Ion Z. Codreanu, Ion Moţa, Traian Cotigă, Ilie Gârneaţă, Nichifor Crainic ş.a. — Au fost scoşi din cauză Nae Ionescu, director al ziarului „Cuvîntul", ş.a.

Henri Prost : op. cit.

În procesul care s'a deschis la Bucureşti la 19 Martie, s'au prezentat ca martori ai apărării Vaida Voevod, Maniu, Argentoianu, Averescu. Aceşti martori nu merg până într'acolo încât să-l scoată nevinovaţi pe asasinii lui Duca, dar dezaprobă la unison dizolvarea Gărzii de Fier. Maniu şi Vaida uită că ei înşişi au dizolvat Garda prima oară în vara lui 1930, Argetoianu a doua oară în Martie 1932.

Cei trei asasini sânt condamnaţi la închisoare pe viaţă ; în ceea ce îi priveşte pe complici, aceştia sânt toţi achitaţi, inclusiv Codreanu, comisarul guvernului renunţând la orice acuzaţie împotriva lor.

RADIO TIMIŞOARA — O NOUĂ VICTIMĂ A REGIMULUI

Este posibil să ne referim la o chestiune de interes public, care depăşeşte limitele unei provincii şi afectează zone limitrofe întinse, în care trăiesc românii dincolo de limitele convenţionale ale Banatului, de sute de mii şi de milioane ascultători ai postului de radio Timişoara.

Recent, factorii decizionali au avertizat pe timişoreni, pe bănăţeni, că li se va amputa de la 1 septembrie a.c., raza de acţiune a undelor hertziene, de la frecvenţa de 630 kHz la 909 kHz, reducîndu-se forţa de emisie de la 400 KW la 50 KW, radio Timişoara devenind un fel de staţie de radioficare puţin mai întărită. De ce să fi căzut radio-televiziunea din Timişoara în dizgraţie, nu putem şti ? Ştim cu preciziune matematică numai lucruri bune şi foarte bune, despre acest post, care face cinste naţiunii prin emisiunile de înaltă calitate pe care le face şi prin care a izbutit să-şi atragă tot mai mulţi simpatizanţi şi ascultători, lucru de care radio t.v.r., are nevoie pentru supravieţuire. În pofida impasului financiar în care se află, se desfiinţează aproape în totalitate, unul dintre cele mai agreate posturi de emisiune din ţară ? Să nu existe o explicaţie ? Protestele apărute în ziarele din Timişoara şi din Banat au dat la iveală mai multe explicaţii. Se presupune că Timişoara ca oraş martir şi erou, este oaia bălţată a României şi că ar trebui din cauza provocării REVOLUŢIEI dată pe mîna lupului ? Prin urmare, cine are interes în această ţară să agite spiritele şi să ameninţe stabilitatea şi coeziunea morală a naţiunii ? Credem că nimeni. De aceea, avertismentul dat de Bucureşti Timişoarei şi Banatului, apare ca o virtuală eroare, ce ar putea să aibă consecinţe pentru ţară şi toţi românii iubitori de bine, de cultură şi civilizaţie. A lua şi acest puţin românilor din sud-vestul ţării, ni se pare o agresiune asupra spiritualităţii româneşti. Să ne gîndim că sînt sate, oraşe, fabrici, îndepărtate de Timişoara, în care ziarele, revistele nici nu s-au văzut, o adevărată zonă minată, în care jumătate de veac cultura n-a pătruns, iar tot ce a fost rural, ţărănesc, a fost devastat şi confiscat de putere. Cazul apare neobişnuit, dacă ne gîndim ce a făcut socialismul cu radio-televiziunea.

De ne-am afla sub ocupaţie străină şi tot ar trebui să avem puţină compasiune faţă de acest neam nefericit, încît să nu-i dispreţuim dreptul de a aspira la informaţii în limba maternă. Pînă la REVOLUŢIE de fapt în cea mai mare parte a ţării, limba română nu mai era necesară, se ascultau alte posturi străine, se vizionau alte posturi de t.v. : ruseşti, bulgăreşti, sîrbeşti, ungureşti. În Banat mulţi români au învăţat sîrbeşte şi ungureşte de la radio şi televizor, limba română cădea încet în desuetitudine prin nefolosire, în cultură şi informaţie. Să ne pară rău, de acele vremi din „epoca de aur" şi să le reedităm fără remuşcare ? Să nu fim în stare să ne menţinem ceea ce avem, dacă nu putem pretinde mai mult ? Pentru că în lumea civilizată există un principiu, dacă ai mult, se impune să ai şi mai mult, în timp ce „opţiunea socialistă" este un principiu paradoxal opus : „dacă ai puţin, să ai şi mai puţin", fiindcă ne-am „omogenizat" în sărăcia cu duhul şi ne mulţumim cu orice fărîmătură.

Considerăm că atunci cînd se ia o măsură greşită împotriva unui subiect de drept, este una, şi alta este să afectezi o comunitate. În această ipoteză, responsabilitatea este gravă şi după toate cutumele, codurile internaţionale, ea devine imprescriptibilă, deci nu va fi iertată nici de Dumnezeu, nici de neamul românesc.

Gurile rele au găsit şi o altă explicaţie, a căderii Timişoarei în dizgraţie (idem a Banatului) pentru că aici audienţa „puterii" ar fi foarte limitată, întrucît Banatul a fost întotdeauna poarta deschisă spre Europa, spre democratizare şi civilizaţie. Cu cît mergi spre răsărit cultura şi civilizaţia este afectată de îndoctrinarea bolşevică, de aceea în acea jumătate a ţării se aflăm majoritatea lagărelor de muncă ale sistemului penitenciar, care ne-a distrus elitele, inteligenţa creatoare a naţiunii. Observaţia aceasta o poate face oricine, aruncînd o privire în curtea şi holdele celor din Vechiul Regat (fireşte cu excepţii), dar alta este situaţia în gîndirea şi în agricultura din Banat ? În timpul dictaturii „bicefale", Timişoara era oraşul occidental, oaza fascinantă a civilizaţiei, spre care veneau tinerii din marginile de răsărit ale ţării să-şi cumpere blugi, adidaşi, dar şi carne, salam de „soia", care se mai găsea doar în această urbe, ce devenise un Eldorado în infernul degenerării şi imposturii, impusă prin forţă şi arbitrariul bolşevic.

După ce s-a scumpit hîrtia în mod deliberat, ca să nu mai putem avea acces la informare prin presă, la cartea aducătoare de lumină, se vine cu o decizie derutantă, prin care să fim striviţi cu desăvîrşire, să ne întoarcem la comuna primitivă. Domnul preşedinte Răzvan Theodorescu, un distins cărturar ,se plînge că jumătate dintre cei care vizionează t.v. şi ascultă radio, nu plătesc taxele legale ! Dar nu desfiinţînd aceste instituţii, nu mutilîndu-le se pot învăţa minte răii platnici să-şi onoreze obligaţiile. Poporul nostru a fost minţit, înşelat, torturat, supus unor inchiziţii fără precedent în istorie, i s-a luat cu japca pămîntul, casele, munca. A fost plătit cu cca. 50 mărci pe lună, iar acum are şi mai puţin, sumă pe care un zilier o poate încasa în Occident prin muncă necalificată dintr-o zi. Nici poporul nu poate fi cinstit, cînd guvernanţii îl înşeală !

În loc ca la t.v. şi radio, să se organizeze conferinţe, mese rotunde, prin care oamenii de cultură să-l lumineze pe cei dezorientaţi, să le dea o minimă educaţie şi instrucţie, pe care şcoala nu o poate îndestula, se recurge la procedee, cu totul ostile, lipsite de orice eficienţă educativă. Este o mare eroare pentru guvernanţii noştri să nu dea două parale pe cultură, să nu supună pe masa parlamentului o lege a sponsorizării, care să vină în ajutorul instituţiilor culturale, de radio, t.v. etc., suplinind vechile subvenţii, care în prezent sînt cu totul absente. Ceea ce s-a făcut este picătura de speranţă ,aruncată-n mare. Trebuiesc conjugate forţele, în vederea salvării culturii noastre. Nu putem fi fără inimă, să stingem ultima candelă care mai străluceşte în această zonă de interferenţă, unde se confruntă mai multe culturi, cu mult mai bine organizate, stipendiate, decît a noastră : maghiară, sîrbo-croată, bulgară, germană etc. Am fi de mirul lumii, dacă nici acest lucru nu l-am intui în al doisprezecelea ceas. Un popor fără cultură, este condamnat la înapoiere şi moarte. Mai mult, ar fi afectată cultura minorităţilor noastre naţionale. N-o să ne balcanizăm şi noi tratamentul minorităţilor, care a dus la explozia vulcanului din ţara vecină ? Nu putem pretinde de là alţii, să se poarte mai civilizat cu fraţii noştri din afara frontierelor, dacă noi dăm un exemplu rău.

Se mai ridică încă o problemă : a emisiunilor care bat tocmai în acele zone limitrofe din sudul Dunării, în care circulaţia cărţii, presei, a unui abecedar, a unei Biblii în limba română, este interzisă şi imposibilă de găsit. E vorba de românii timoceni şi aromâni. Radio Timişoara se aude pînă în Oltenia şi dincolo de Dunăre, în faţa Banatului la românii dintre Morava-Timoc, care se socot a fi cca. 2 milioane (după liderii lor politici actuali) iar între Timoc şi Vidin, valea Dunării încă cca. 400.000 români. Oare să li se fure ultima rază de lumină românească ? Cine are acest interes ? Nu sîntem siguri dacă radio Timişoara cuprinde în raza sa de acţiune pe cei peste un milion de aromâni din Macedonia (iugoslavă, bulgară, greacă şi albaneză), iar dacă nu-i cuprinde, ar trebui să o facă, pentru că nici ei nu sînt recunoscuţi drept minoritate, încă nu constituie subiect de drept şi pe cale de consecinţă, nici nu mai apar în statistici .Fireşte politicienii noştri iluştrii, diplomaţi din fotoliile confortabile, cel puţin pînă acum, nu am auzit să ridice cu demnitate şi curaj vocea, cedînd ieşirea lor din anonimat şi identificarea lor prin acordarea vechiului statut juridic de „regiuni autonome", aşa cum au fost recunoscuţi sub păgînii otomani.

Mai sînt dezavantajaţi românii din Banatul de vest (cca. 80.000, după statistica oficială ultimă cca. 38.000), apoi românii din Ungaria (cca. 250.000 la finele celui de al doilea război).

Radio-televiziunea română, aparţine întregii naţiuni, poporul să simtă acest lucru, ea trebuie să fie neutră, să se comporte faţă de toţi românii la fel, dincolo de rivalităţile politice inerente în orice ţară, ca o mumă bună, ca un „Pater patriae". Ea nu poate fi „pentru unii mumă, pentru alţii ciumă". Să ne gîndim numai cîţi ţărani, cîţi muncitori, cîţi oameni de cultură, cîţi români din afara frontierelor (sau din ţară, care pledează pentru drepturile lor) au fost invitaţi la radio sau la televiziunea din Bucureşti ? Cîte mese rotunde s-au organizat, pentru aceste milioane de fraţi uitaţi şi tăinuiţi de guvernanţii de pînă ieri (ca şi cei din prezent deocamdată).

Trebuie să vă gîndiţi domnilor, că reprezentaţi cultural o naţiune de 23 milioane, că aveţi datorii morale faţă de ceilalţi 9 milioane, de dinafară de hotare, iar faţă de cei 5 milioane din aria de emisiune a radioului Timişoara la fel, le-aţi lua o piatră de pe suflet, lăsîndu-le să le intre în casă lumina lui Dumnezeu.

Este timpul să ne solidarizăm, să dăm mîna, să ne trezim din somnolenţa inerţiei dogmatice, dacă vrem să supravieţuim, să ne afirmăm virtuţile pentru cultură şi civilizaţie.

O eroare comună poate statornici dreptul la greşeli fatale, în viitor.

„Errare humanum est perseverare diabolicum".

ASOCIAŢIA „ASTRA ROMÂNĂ" TIMIŞOARA

Preşedinte de onoare, Nicolae — Mitropolitul Banatului ; preşedinte : prof. univ. dr. Eugen Todoran ; vicepreşedinţi, prof. univ. dr. ing. Păun Otiman, prof. univ. dr. ing. Radu Vlădea, prof. univ. dr. Mihai Dragomirescu, dr. ing. Decebal Anastasescu, Ioan Tufoi ; secretar general, Cristea Sandu Timoc.

SFÎNTA ORTODOXIE ȘI CONȘTIINȚA ROMÂNEASCĂ

Interviu cu Părintele CONSTANTIN GALERIU

Părintele Constantin Galeriu s-a născut în Răcătău, județul Bacău, la 21 noiembrie, în anul 1918. Urmează Seminarul Teologic „Sfîntul Gheorghe" din Roman și Facultatea de Teologie din București.

După 30 de ani de pastorație în Ploiești, mărturisește Ortodoxia românească prin trei ani de detenție pentru predică. Ulterior, va lua doctoratul în teologie, cu teza „Jertfă și răscumpărare" (publicată anul acesta de Editura „Harisma"). Din anul 1973 este numit profesor titular de Omiletică și Catehetică la Institutul Teologic București. Totodată, este paroh la biserica „Sfîntul Silvestru" din centrul Capitalei.

În curtea acestei sfinte biserici, Părintele Galeriu, sosit doar de un ceas dintr-o călătorie, a binevoit să răspundă întrebărilor noastre.

— Iubite Părinte, marea noastră durere aceasta este, că vedem cum intelectualitatea română, ce o doream călăuză Neamului nostru, a trădat Ortodoxia și românismul, propunînd în loc un amalgam inconsistent între cosmopolitism și laxism religios.

— Da, este o durere pe care o încercăm și care are rădăcini mai vechi. Pînă în secolul XVIII, deci pînă în epoca fanariotă, era o unitate sfîntă la noi care ne păstra puritatea Neamului, căci românii de pretutindeni erau ortodocși și români, într-o unitate desăvîrșită. Astfel, Dimitrie Cantemir nu cunoștea, în „Descriptio Moldoviae", altă credință decît cea ortodoxă. Ori, în secolul XVIII s-au produs două mari dureri...

În 1700 întîi, prin ruptura produsă în Ardeal, cînd o parte din bieții români au fost determinați să părăsească Ortodoxia, pentru privilegii, căci suferințele erau foarte mari. O parte, așadar, dintre români, au trecut la unire cu Roma. Nu vreau să judec pe nimeni căci nu am calitatea. Dumnezeu ne judecă pe toți, dar durerea a rămas durere și ruptura a rămas ruptură. Pentru că au suferit pe urmă frații ortodocși. Se știe că, în răscoala lui Horea, preoții Ortodoxiei au luptat alături de Horea, cum a arătat clar Lucian Blaga. Ceilalți au rămas deoparte, străini de ortodocși. A fost o ruptură dureroasă, și pentru ce? Pentru privilegii, „privilegiorum", așa le numeau ei. Că, altfel, au rămas cu credința aceeași, Liturghia aceeași. Dacă era vorba de o conștiință curată a credinței, vezi, Doamne, că credința apuseană ar reprezenta pentru dînșii adevărul, sau adevărul mai adîncit, atuncea ar fi trebuit să renunțe la Liturghia și Legea răsăriteană. Dar e limpede, noi știm ce înseamnă sfînta Ortodoxie. Ea a păstrat neștirbită dreapta credință, de la început și pînă astăzi. Deci, atunci s-a produs această ruptură, pentru privilegii și pentru putere, căci popalitatea reprezenta atunci o putere pentru bieții valahi care erau subjugați.

Al doilea moment dureros, dureros, a fost stăpînirea fanariotă care a îndepărtat pe unii boieri și intelectualitatea secolului al XIX-lea de Ortodoxie, sub influența Revoluției franceze și a lumii apusene. Firește, însă, că adevărații intelectuali au rămas cu conștiință ortodoxă. Mă refer, dintre ei, în secolul XIX, la Eminescu, la Caragiale, care a lăsat pagini deosebit de substanțiale și frumoase pentru Ortodoxie, iar în secolul XX, de asemenea, între cele două războaie, marii noștri gînditori, Nae Ionescu, Mircea Vulcănescu, Nichifor Crainic, care au mărturisit sfînta Ortodoxie, cu o conștiință românească.

Aceste situații istorice însă, s-au adîncit pînă astăzi. Cea mai mare durere pentru noi este că intelectualii noștri nu cunosc Ortodoxia. Dacă ar cunoaște-o, atunci ar înțelege-o, ar iubi-o, ar înțelege că ea reprezintă, deodată, creștinismul cel mai pur și mai profund și, de asemenea, religia însăși. Sorin Dumitrescu a numit foarte bine Ortodoxia ca fiind „religia mondială".

Ortodoxia trebuie doar să fie cunoscută și iubită!

— Dar cum se pot numi intelectuali aceia ce s-au rupt de Sfinții Părinți? Ce mai rămîne din cultura europeană fără de cultura patristică?

— Această întrebare, iarăși, este de aceeași valoare.

Te rupi de rădăcini! S-a spus că cel care își rupe lanțurile, se eliberează, dar cel care își taie rădăcinile, moare sufletește! Avem însă în vedere și alt fapt: că Sfinții Părinți, odată cu Dumnezeiasca Evanghelie, care este Revelația supremă, trăiesc în subconștientul nostru colectiv și personal, ca să folosesc expresii ale lui Jung. Grecia antică, întreaga tradiție filozofică și, dacă vreți, religia arhaică, conștiința umanității deci, Sfinții Părinți le-au sublimat, îmbogățit și înduhovnicit. Deci valoarea Sfinților Părinți constă în aceea că aflăm prin ei, în întregime, bogăția culturii și spiritualității umane.

E un fapt semnificativ că, de vreo sută și cincizeci de ani încoace, Apusul se îndreaptă către Sfinții Părinți. Să amintim bogata colecție Migne sau, de la 1940 încoace, „Sources Chretiennes".

Și la noi în țară, începînd cu anul 1938, cu seria „Izvoarele Ortodoxiei", s-au publicat lucrări ale Sfinților Părinți. Din cauza greutăților financiare însă, s-au tipărit puține volume. Dar acum, Patriarhia română a început editarea operelor Părinților și scriitorilor bisericești, din care au apărut deja 24 de volume. Apoi, Părintele Stăniloae, cu ofranda vieții sale, ne-a dăruit cea mai bună ediție a Filocaliei din întreaga creștinătate. Cea mai bună! S-au publicat 11 volume și este în perspectivă acuma cel de-al doisprezecelea volum, la Editura noastră, „Harisma". Avem deci această bucurie, ca noi să posedăm cea mai bună ediție a Filocaliei din întreaga lume creștină și poate cea mai profundă operă de specialitate a umanității.

Filocalia este iubire de frumusețe spirituală, cea mai sfîntă pentru credința și conștiința unor oameni. Și e dureros cînd oameni de spiritualitate și de cultură din Apus iau de la noi pildă de modul de a gîndi și de a medita pe această operă de spiritualitate, iar în țară aceasta nu este cunoscută. Gînditori și teologi din alte țări apreciază teologia noastră iar scriitorii noștri nu!

— Ba chiar sunt voci, în ziua de astăzi, ce înfierează „gîndirismul", de pildă...

— Vai! E cu putință? Făceam următoarea analiză: intelectualitatea noastră, cu rare excepții, din secolele XVIII și XIX, s-a îndepărtat de Ortodoxie, dar între cele două războaie au apărut capete luminate și tocmai datorită „gîndirismului". Pentru că Nichifor Crainic, după ce a preluat conducerea „Gândirii" și a adus-o de la Cluj la București, în 1923, scriind, programatic, „Iisus în Țara mea", a adunat în jurul „Gândirii" cele mai bune condeie ale culturii românești. Atunci s-a creat un curent de gîndire profund românesc și ortodox. Poate va avea bunu-Dumnezeu ca să ne deie acuma un alt suflet românesc de înaltă conștiință, de orientare pur ortodoxă și de conștiință românească și să reînvie spiritualitatea noastră, spiritualitatea, gîndiți-vă, a Mioriței și a Meșterului Manole care ne marchează nouă autenticitatea și identitatea noastră. Substanța acestor balade vine din duhul Ortodoxiei răsăritene. Pentru că, spun unii, vezi Doamne, noi am fi cei care am fi aparținut oarecînd de Roma. Roma, se știe, este centrul Bisericii apusene și reprezintă spiritualitatea apuseană, pe care noi o cinstim și o respectăm, dar spiritualitatea noastră este cea ortodoxă.

— Mai poate însă, Părinte, rămîne român acela ce privește spre Roma sau aiurea?

— Vedeți, astăzi comuniunea trebuie privită autentic, nu printr-un soi de aservire sau trădare a identității tale, ci prin păstrarea talantului dat fiecăruia, cu care să contribui, prin propria ta originalitate, la opera comună. Altfel, dacă te identifici cu specificul altu,a devii inutil. Nu mai ai un aport al tău personal. Noi prețuim toate valorile Apusului și tocmai așa îi respectăm, cerîndu-le reciprocitate, cu conștiința că avem și noi ce oferi Apusului.

Să dau un singur exemplu. Poate ați auzit că, în Franța, o mulțime de catolici trec la Islam. Rămîn uluit! Cum e cu putință asta? Noi am stat cinci sute de ani sub ocupație turcească. Grecii, la fel. Și am trecut noi la Islam? Sau dincolo, în Uniunea Sovietică, sunt republici întregi musulmane. Au trecut rușii la Islamism? Atunci? Ei nu și-au lăsat credința lor ortodoxă. Pentru că ortodocșii au conștiința profundă a identității lor. Și atuncea, să trecem noi la Catolicism pentru ca, prin acesta, să ajungem la Islam? E cu putință?...

— Credeți că Neamul românesc va rezista tuturor vrăjmașilor și ideilor dizolvante?

— Eu am nădejde că poporul nostru dreptcredincios, țăranul nostru, va rămîne statornic în identitatea sa. Mă gîndesc în clipa asta la bieții basarabeni. Cît au suferit!... Dar și-au păstrat identitatea românească și ortodoxă, chiar și între Nistru și Bug! Mai cu seamă la sate. Tîrgoveții, sărmanii, s-au mai pierdut...

Ei, avem deci nevoie de satul nostru, deși supus unei tragice evoluții. Apoi, de mănăstirile noastre, de credincioșii noștri autentici, păstoriți de conștiințe înalte. Credincioșii trebuie, mai ales, să cunoască sfînta noastră Ortodoxie. Să n-o trădeze! Să rămînă în dragostea lui Hristos!

Avem atîtea pilde! Cît s-au luptat, săracii, românii din Transilvania! Să spun doar de Ilie Iorest ori Sava Brancovici. Sau în Moldova, îi avem pe Varlaam, Dosoftei, Dimitrie Cantemir... În Muntenia, de asemenea, Antim Ivireanul, Udriște Năsturel, Brîncoveanu, Matei Basarab... A fost secolul de aur, înțelegeți? Așa că nu se poate spune că pe noi, vezi Doamne, ne-au luminat Școala ardeleană și urmașii lor, fără de care am fi rămas niște înapoiați! Ce a însemnat secolul de aur, secolul XVII?

Printre altele, vă dau acest amănunt: Constantin Brâncoveanu, afară că și-a păstrat sfînta Ortodoxie, a primit martiriul și pentru că sultanul dorea să se declare urmaș al bazileilor bizantini și avea nevoie de recunoaștere din partea principilor ortodocși. Și n-au vrut! Cu prețul sacrificiului suprem! Deci la ce nivel erau socotiți atunci principii ortodocși din țările române! Nu eram, așa..., niște provinciali neștiuți de nimeni!...

Altfel cum a ajuns Dimitrie Cantemir să fie numit membru al Academiei din Berlin? Ori cum de Petru Movilă a întemeiat, la Kiev, prima școală superioară din Rusia? Eram noi așa de înapoiați că fără greco-catolici sau Școala ardeleană n-ar fi știut nimeni de noi și n-am fi făcut nimic pe lumea asta?

Noi îi prețuim pentru că s-a trezit în ei conștiința românească, dar s-au rupt de frații lor și asta este o durere! Și i-au lăsat să sufere pe frați, i-au lăsat să sufere!

Sfînta Ortodoxie este adevărul cel mai adînc și cel mai luminos, cel mai deplin! Ea este Maica sufletului românesc! Gîndiți-vă, și în ziua de astăzi, cu puritatea ei, cu blîndețea ei, ea este unitatea Neamului românesc.

Noi n-am cunoscut războaie interconfesionale. Vedeți, în Irlanda, pînă astăzi se ucid între ei catolicii și protestanții. Nu s-a pomenit la noi așa ceva. Am primit mai degrabă noi să pătimim!

— Dar cine vrea să vadă martiriul Bisericii noastre?...

— Noi nu facem publicitate de tot martiriul Bisericii noastre... Știu un preot la Hârlău, Părintele Bejan, sărmanul; aproape 48 de ani a stat sub detenție! Aproape jumătate de veac! Și nu știe nimeni de el, nimeni nu face caz.

...Noi nu ne plîngem. Nu putem noi să ne afișăm! Astea Dumnezeu le știe, cele scrise în cartea vieții. Dar m-a durut să văd scris „Biserică trădătoare"! Noi sîntem Biserică trădătoare? Am trădat noi poporul? Cînd noi tocmai în acești 40 de ani am publicat cea mai bogată, cea mai importantă operă din istoria Bisericii noastre. În oricare domeniu: și în cel dogmatic, și în cel moral, și în cel liturgic, apoi istorie, zeci de teze de doctorat, toate de adîncime, de analiză, toate acum, în timpurile astea... Cu jertfele noastre și cu riscurile noastre. Pe lîngă faptul că au circulat în popor o mulțime de cărți de spiritualitate, de taina rugăciunii, de isihie, taina unirii cu Dumnezeu prin Rugăciunea lui Iisus... Dar toate astea fără publicitate. Zgomotul face puțin bine și Binele face puțin zgomot.

Noi nu vrem să criticăm pe nimeni, ori să spunem că sînt mai mult sau mai puțin în Adevăr, sau, ferească Dumnezeu, să spunem despre ei că sînt trădători! Dar e durere și înaintea lui Dumnezeu este osîndă să rostească asemenea cuvinte la adresa unor frați! Mai adînc decît toate trebuie să cunoaștem Adevărul, iubirea și smerenia. Aceștia sînt stîlpii.

— Uniții mai susțin că nu sînt pricini doctrinare care să ne despartă. Dar ce chip ar mai avea Hristos de-ar fi să-l primim numai pe „filioque"?

— Dar cum să nu! Întîi, cum să spui că Papa este infailibil? Doamne păzește, un om fără păcat? Da? Și să spui că Mîntutorul a întemeiat Biserica Sa pe Petru? Păi, a întemeiat-o odată pe Adam, pe un om, și a căzut. Cum putea să o întemeieze a doua oară tot pe un om? Doar și Fericitul Augustin așa a mărturisit, că a întemeiat-o pe Hristos Care e Piatra. Și Petru tot așa spune despre Hristos. Și Mîntuitorul se referă la Psalmist care spune: „Piatra cea din capul unghiului". Să susții, deci, întemeierea Bisericii pe Petru, este o greșeală capitală.

Sau acest absolutism apusean... Noi respectăm pe Papă ca întîistătorul Bi-

Interviu realizat de
IOAN SORIN USCA

(Continuare în pag. 12)

SFÎNTA ORTODOXIE...

(Urmare din pag. 11)

sericil apusene şi, în primul mileniu, el era un „primus inter pares", primul între egali. Nu altfel, nu jurisdicţional sau absolutist dar, atunci cînd papii au dorit şi o putere lumească, pentru care au intrat în conflict cu principii, ideea absolutismului i-a cucerit. Cînd episcopii Romei luptau şi îmbrăcau zale, purtînd arma în mînă, cum era oare ? Iulian Cezariu, cel care a condus delegaţia Romei la Sinodul de la Ferrara — Florenza, a murit în luptă, nu ? Şi e doar un caz. Ortodocşii nu au conceput o spiritualitate şi credinţă creştină în felul acesta. Mîntuitorul S-a sacrificat El, nu a sacrificat pe alţii pentru El. Cînd i-a spus Petru : „Iată două săbii", i-a răspuns : „E de-ajuns, nu înţelegi, nu-i vorba de săbii de acestea." În creştinism, lupta este numai duhovicească, să ştiţi, nu cu arma ! Cu violenţă ? Nu ! Apusenii au spus cîndva, ba chiar şi Fericitul Augustin de data aceasta, că pentru salvarea sufletului cuiva poţi să-l şi sileşti, prin violenţă.

Dar, dacă Adam Cel nou, Iisus Hristos, S-a întrupat de la Duhul Sfînt şi din Fecioara, fără a fi implicat omul, bărbatul violent care, de la Cain încoace, poartă în el sîngele violenţei, atunci întregul comportament al Noului Testament este duhovnicesc. Nu ştiu dacă mă fac înţeles. Observaţi, totul se face numai duhovniceşte, nu cu arma. Ferească Dumnezeu !

— Dar dacă Neamul românesc se află în primejdie de moarte, nu se cuvine nouă a trage sabia ?

— Aceasta este o altă problemă. Sfîntul Vasile cel Mare admite, într-un anumit fel, apărarea. Dar, să revenim. Dumneavoastră aţi spus de „filioque". „Filioque" este tot o formă de subordonare, e o dramă cu „filioque", pe care oamenii nu o înţeleg în profunzimea ei. Nu e vorba numai de faptul invocat atunci, în secolul VI, împotriva arienilor, ca să dea o însemnătate deosebită Fiului, că El e implicat în purcederea Duhului Sfînt. Se ştie că, după aceea, Papa Leon al III-lea, în timpul lui Carol cel Mare, a pus să se scrie, la Biserica catedrală din Roma, cele 12 articole ale Simbolului credinţei, fără adaosul „filioque". Şi spune acolo : „Acestea eu, Leon, le-am scris, din iubire pentru credinţa ortodoxă".

Dar, pe urmă, s-a stăruit şi s-a mers în paralel cu absolutismul papal, în sensul doctrinei absolutiste după care Papa se consideră vicarul Fiului lui Dumnezeu pe pămînt şi, atunci, aşa precum Duhul Sfînt purcede „şi de la Fiul", deci este subordonat Fiului, tot aşa Biserica este subordonată Papei. Observaţi ?...

— În încheiere, ce sfat aveţi Dumneavoastră a da credincioşilor ce-ar voi să pună început vieţii în Hristos ?

— Să aibă conştiinţa aceasta fundamentală, aşa cum spune la Faptele Apostolilor 2,42, că cei dintîi creştini stăruiau în învăţătura Apostolilor, în comuniune sau legătură frăţească, în frîngerea pîinii şi în rugăciune. Am putea stabili ordinea în felul acesta : Să iubească rugăciunea, să iubească Scriptura şi pe Sfinţii Părinţi, să iubească Sfînta Liturghie şi să iubească comuniunea, unitatea Neamului nostru, unitate în sfînta Ortodoxie ! Eu aş zice legătura divină cu lumea. Aicea nu este o legătură obişnuită, ca la Eminescu : „Eu te priveam cu ochi păgîni şi plini de suferinţi...". Una este să te privesc cu ochi păgîni şi alta este să te privesc eu pe tine cu ochi curăţiţi. Să priveşti cu înţelegere divină, să priveşti cu iubire divină. Aceasta este legătura între semeni !
Ortodocşii noştri să-şi cunoască această unitate sfîntă în sînul Bisericii şi să cunoască adevărul sfînt al Ortodoxiei citind Scriptura şi pe Sfinţii Părinţi, unindu-se cu Sfintele Taine în Biserică, în „una, sfîntă, sobornicească şi apostolească Biserică."

Aşa să ne ajute Dumnezeu şi ierarhii şi preoţii, noi toţi, să ne facem datoria să-i slujim !

— Mulţumim, Părinte, şi Dumnezeu să ne ajute !

MIRCEA ELIADE

D-ta nu cunoşti încă voluptatea de a-ţi crea viaţa aşa cum o creează o operă. De a plămădi cu braţe tari pasta rezistentă şi înfiorată, de a îmbrăţişa blocul inform ca pe un trup, de a-i schiţa linia cu divine mişcări, de a-l privi înfrigurat cum se luminează şi creşte, şi creşte... Totul îţi stă în putere. De ce preferi trecutul dumitale trecutului adevărat, vast şi profund ca un cer, trecutului cu eroi şi cu nebunii, cu sfinţi şi cu asasini, cu femei şi cu nave, cu spînzurători şi cu epopei ?... Acela îţi poate fi îndemn".

MIRCEA ELIADE — Scrisori către un provincial

Mitul răului

Iată, Mircea Eliade în „Buna Vestire", din 17 decembrie 1937 : „Astăzi, întreaga lume se află sub semnul revoluţiei, dar în timp ce popoarele trăiesc această revoluţie în numele luptei de clasă şi al primatului economic (comunismul) sau al statului (fascismul) sau al rasei (hitlerismul), Mişcarea Legionară s-a născut sub semnul Arhanghelului Mihail şi va învinge prin graţia divină. De aceea, în timp ce toate revoluţiile contemporane sînt politice, revoluţia legionară e spirituală şi creştină. În timp ce toate revoluţiile contemporane au drept scop cucerirea puterii din partea unei clase sociale sau din partea unui om, revoluţia legionară are ca scop suprem mîntuirea neamului, reconcilierea neamului românesc cu Dumnezeu, cum a spus Căpitanul. De aceea Mişcarea Legionară se distinge de tot ce s-a făcut pînă azi în istorie, şi victoria legionară va aduce cu sine nu numai restaurarea virtuţilor neamului nostru, o Românie activă, demnă şi puternică, ci va crea un om nou, corespunzînd unui nou tip de viaţă europeană. Omul nou nu s-a născut niciodată dintr-o mişcare politică ci s-a născut totdeauna dintr-o revoluţie spirituală, dintr-o mare schimbare interioară."

Mircea Eliade în „Buna Vestire" (ziarul central al Mişcării Legionare al cărui redactor şef a fost într-o anume perioadă şi C. Noica).

Următorul raţionament are loc în ceaţa cerebrală şi sufletească a cititorului întîmplător : „Autorul acestui articol are ceva de împărţit cu Mircea Eliade şi în consecinţă îi caută nod în papură încercînd să-l asimileze doctrinei legionare."

Să încercăm totuşi să vedem dincolo de sintagmele stereotipe ce ni s-au inoculat timp de 45 de ani şi care, iată, acum au încă o deosebită priză la publicul inert.

Să încercăm să nu cădem nici în extrema cealaltă, adică în tendinţa de a face o propagandă ieftină şi gratuită avînd drept scut cuvintele unui Eliade, ale unui Noica, ale unui Iorga sau Nae Ionescu, reale valori ale culturii româneşti şi prin aceasta ale culturii universale.

Ceea ce ei au scris rămîne bun scris şi orice încercare de a absolutiza în mod idiot cele scrise de ei pentru a le folosi cu meschinărie în orice fel de polemică la adevărata cultură a celui ce şi-ar asuma o atare întreprindere. Deci, revenind, ceea ce Eliade a scris în „Buna Vestire" nu dovedeşte nimănui nimic. Doar că un om ca Eliade a simţit, a gîndit şi a exprimat la un moment dat toate acestea relativ la momentul spiritual al vremurilor în care vieţuia.

Pe de altă parte, ne uităm în jur şi sesizăm astăzi, după o revoluţie împotriva unei mentalităţi la urma urmei, observăm că a şi se alătura într-o polemică sau o discuţie în genere, titulatura de legionar, constituie un efect sigur de a compromite orice personalitate, orice acţiune. Observăm cum intelectualii de înaltă ţinută se „împroaşcă" reciproc calificîndu-se unii pe alţii drept legionari, respectiv „pui de legionari", „hidră legionară" etc. Toate acestea ar fi explicabile dacă ar fi vorba de omul de rînd care nu are timp să caute, să cerceteze. La nivelul „elitei" însă, elita care are rolul de a deschide ochii „poporului", aceste manifestări se explică doar prin reala ignoranţă a acesteia şi prin lipsa de interes în a cunoaşte şi a face cunoscută istoria aşa cum a fost, nu cum au scris-o cei puternici. O altă explicaţie ar putea consta în frica intelectualului împricinat de a deschide un subiect tabu, nesimţindu-se în stare să reziste calificativului de „legionar" pe care duşmanii în ale activităţilor sale nu vor întîrzia să i-l confere. E însă trist că frica de judecăţile superficiale, de sentinţele imediate ale opiniei publice, determină pe orice om „cu scaun la cap" să se abţină de la „propagandă". Putem vorbi deci despre un oarecare iz de dictatură a opiniei publice, întreţinută prin reaua voinţă ori prin interţia manipulatorilor de mentalităţi stereotipe, necesare de altfel în campaniile electorale.

Revenind acum la Eliade, simpla existenţă a judecăţilor, simţămintelor sale privind legionarismul, ne obligă nu să reevaluăm ori să rejudecăm sentimentele stereotipe cu care am fost obişnuiţi, ci doar să ne apropiem fără patimă şi să cercetăm acest fenomen unic în spiritualitatea neamului românesc ,care a avut şi părţi mai puţin bune, dar şi momente de înaltă ţinută. Este vorba de istoria neamului nostru, şi dacă ne respectăm, trebuie să învăţăm a ne cunoaşte altfel decît în lozinci idioate.

GABRIEL TIMOCEANU

Documente actuale

NICOLAE IORGA, „Oameni cari au fost *"

DOI BĂIEŢI VITEJI : MOŢA ŞI MARIN

Luptînd pentru credinţa lor creştină şi pentru cinstea poporului lor, pentru ce este etern, scump şi curat în latinitatea nebolşevizată, doi tineri Români, doi băieţi viteji, Moţa şi Marin, au căzut înaintea Madridului apărat de Roşii.

Când, în zilele din urmă, îndepărtam ştirea de o monotonie desăvîrşită, în ciuda măcelului zilnic, cu privire la ce se petrece, în miez de iarnă, acolo, în nenorocita Spanie, nu ne gândeam că între aceia cari şi-au dat viaţa luptând pentru cauza cea bună erau şi aceşti doi fii ai ţării noastre.

Prinşi de un entusiasm care se cere condus şi nu înăbuşit, pentrucă altfel rămîne *celalt* entusiasm, contra căruia Statul nu poate lupta îndeajuns şi mai ales singur, încălziţi de o idee căreia i se închinaseră întregi, ei şi-au zis că e preferabil, decît să facă în România însăşi o agitaţie care nu-i aduce totdeauna bine, să meargă acolo unde nu sunt discursuri şi demonstraţii de stradă, ci omul stă în fiecare clipă în faţa morţii pentru ce crede el că e sfânt şi mare. Şi — au căzut.

Cine ştie ce va ieşi din cumplita furtună care s'a abătut asupra depărtatului pământ latin unde se varsă sânge din toate rănile unui nobil neam ! Dar, dacă vreodată vom vedea Spania cum a fost, cum *trebuie* să fie, se va putea spune la noi, cu înduioşată mândrie, că pentru aceasta au curs câteva picături din sângele scump al tineretului nostru.

19 Ianuar 1937

* N. Iorga, „Oameni cari au fost", vol. IV, Bucureşti, Fundaţia pentru literatură şi artă „Regele Carol II", Bv. Lascar Catargi nr. 39, 1938.

Gazeta de Vest

VĂ PUNE LA DISPOZIȚIE TAINELE CARE DOR ALE ISTORIEI

DISCUȚIA EMINENȚEI SALE, RABINUL ȘAFRAN, CU CĂPITANUL LEGIUNII, CORNELIU ZELEA CODREANU

NECUGETAREA ȘI BUNUL SIMȚ

În România, anul 1989 a reprezentat etapa finală a mașinațiunilor de culise, întocmite de conspirații autohtone și străine, în scopul lichidării regimului stalinist. El a culminat printr-o apoteoză, crezută și trăită de români asemenea unui fenomen spontan. Mai apoi, anul 1990 s-a concretizat prin efortul uzurpatorilor de reinstaurare a pîrghiilor politico-represive și a aparatului propagandistic de impact asupra opiniei publice. Pe ruinele vechiului sistem tocmai de ei nimicit (cu aportul frenetic și inocent al populației de bună credință) acest an le-a fost de ajuns proaspăt instauraților stăpîni în întreprinderea lor de consolidare a noii orînduiri cu alură democratică. Decembrie '90 — pentru noi toți un eșec pe linie — a venit ca o certificare a capacității de control și conducere pe care noul regim instalat în București o manifestă.

Iată deci că, siguri pe ei, noii șefi intră plini de speranțe în ianuarie '91. Cu un fast rar întîlnit chiar și pe vremea odiosului, în sala defunctelor congrese, transmisă în direct, comemorarea unor imaginare victime de la abator marchează începuturile asaltului propagandistic în contra neamului românesc, a credinței sale creștine și ortodoxe. Capetele de afiș : cîteva triste figuri ale nomenclaturii comuniste în frunte cu Alex. Bârlădeanu și eminența sa cenușie, dl. Moses Rosen. Campania mincinoasă, nu de puține ori chiar injurioasă la adresa neamului și istoriei sale, va culmina în această vară prin acțiuni și manifestări provocatoare, chiar insolente :

— jocul de-a „uite popa, nu e popa" cu legea siguranței naționale

— Introducerea termenului de „holocaust" în istoria României (o flagelare de care nici măcar bolșevicii nu au fost capabili)

— înlocuirea monumentelor comuniste cu altele cel puțin la fel de „apropiate" sufletului românesc

— alimentarea artificială a unui așa zis curent antisemit în rîndurile opiniei publice românești.

Într-atît de îndrăzneață (ca să nu spunem obraznică) a fost șarja celor cîteva minți venetice și încețoșate de duhul răului, încît nu mult timp a trebuit să treacă pentru ca personalitățile de seamă ale evreimii, cît și reprezentanți pe diverse planuri ai statului Israel să se vadă nevoiți a lua poziție în contra aberațiilor debitate în special de dl. Rosen. Domn care se întîmplă să fie și rabin-șef al cultului mozaic din România. Funcție de marcă, moștenită de pe vremea Ceaușescului — cel ce vindea evrei pe dolari.

Acestea fiind spuse, a sosit momentul să clarificăm cui trebuie să mulțumim („din inimă") pentru starea — artificial creată — de antisemitism din România. În primul rînd dlui. Rosen și alor săi parteneri în ale provocării și învrăjbirii interetnice. În nici un caz linia constitutivă spiritual-creștină a neamului românesc nu poate fi acuzată de ură de rasă, antisemitism sau șovinism. Istoria ne stă mărturie cum că neamul nostru s-a născut sub stăpînirile și prigoanele celor veniți aici să cucerească și să exploateze, că neamul astfel și-a trăit mileniul, iar scurtele și răzlețele luminișuri ale biruinței n-au stîrnit pe români la răzbunări sîngeroase și gratuite în contra dușmanilor lor. Atît supus, cît și biruitor, neamul românesc a dovedit întotdeauna o exemplară linie de bun simț.

Iar pentru că am avansat această afirmație cu reală seriozitate, o vom argumenta prin cele ce urmează.

„Nu știu dacă am procedat bine redînd această convorbire cu Corneliu Zelea Codreanu. Am vrut ca să se vadă ideile unui conducător politic care a plătit cu viața pentru convingerile sale, trăgînd după el mase nevinovate, insetate și ele după o bucățică de dreptate."

RABIN ȘAFRAN

„Am avut mare plăcere de întîlnirea noastră."

CORNELIU ZELEA CODREANU

RABINUL ȘAFRAN FACE PUBLICĂ ÎNTREVEDEREA SA CU CĂPITANUL

Rabinul Șafran a fost conducătorul comunităților evreești din România, apoi în Elveția și la New York. Numai aceste date și ele sînt mai mult decît suficiente pentru a creiona caracterul viguros al personalității sale pe eșichierul lumii evreești.

Ei bine, acest om a publicat în anul 1979, la Ierusalim, o carte. Titlul ei : **„Karl Marx antisemit"**, Aici este inserat un fragment referitor la întrevederea avută de autor cu Căpitanul Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu. Cele ce vor fi citate mai jos s-au rostit la 11 februarie 1937, atunci cînd fenomenul legionar cuprinsese întregul tineret al țării, puțin înainte de alegerile foarte strînse din decembrie '37, cînd Partidul **Totul pentru Țară** ieșise al treilea pe liste. Biruința legionară plutea în atmosferă. Lovitura de stat carlistă din '38 de abia reușind să o întîrzie cu numai doi ani. Încă un lucru demn de notat: pe atunci, în România trăiau peste un milion de evrei în vreme ce Europa întreagă asista la ascensiunea nazismului antisemit în Germania lui Hitler.

„Intrasem la Casa Verde la ora 1 și 20 — spune rabinul Șafran. Vorbeam de acum de peste două ceasuri. Eram decis să mai rămîn, pentru a pleca limpezit. Nu era o discuție de cabinet, ci s-au amestecat aici durerile lumii. Știam că l-am pus într-o situație delicată. De afară răzbăteau voci care ne împiedicau să ne concentrăm. Adevărurile lui și ale mele, ardeau, chinuiau gînd și suflet, cerșindu-și răspunsuri, argumente, pentru a ne despărți ca prieteni. Venisem la el cu sinceritate.

Îl văd cum se ridică, îmi întinde mîna și-mi spune :

— „Am avut mare plăcere de întîlnirea noastră. Nu știu dacă am rezolvat probleme dar am învățat fărîme din taina infinită a credinței.

Eu n-am venit să provoc ură sau răzbufnire. Mi-e sufletul curat. Nu știu dacă toți legionarii gîndesc ca mine. Dacă un evreu a fost lovit sau rănit ori jignit pe plan moral, iartă-i pe răufăcători. Ei nu-s decît oameni, poate chiar buni creștini. Nu pe omul superior încercăm noi să-l șlefuim, ci pe omul-om."

Am plecat. Am cîntărit mult ultimul său răspuns. Am văzut în trăirea lui un început de logică.

Apoi a venit tăvălugul : Codreanu a fost ucis din ordinul lui Carol al II-lea, în 1938.

Nu știu dacă am procedat bine, redînd această convorbire cu Căpitanul. Am vrut ca să se vadă ideile unui conducător politic, care a plătit cu viața pentru convingerile sale, trăgînd după el mase nevinovate, însetate și ele după o bucățică de dreptate".

Concluzia ? Iat-o :

— la Nürnberg, Tribunalul Militar pentru judecarea vinovaților războiului mondial absolvă Mișcarea Legionară de orice acuză ; Tribunalul de la Nürnberg — instanța supremă în acest resort

— rabinul Șafran, o somitate de necontestat în lumea evreească, s-a văzut mai sus ce afirmă relativ la Corneliu Codreanu, pe care l-a cunoscut personal, și la Mișcarea lui

— evidențe de aceeași natură, mai mici sau mai mari, puteți întîlni la tot pasul ; noi aici am abordat numai una.

Astfel că ar fi nimerit ca toți cei ce stîrnesc campanii de ură și antisemitism (improprii poporului român) să considere că, făcînd aceasta, se plasează pe o poziție de dușmănie față de neamul românesc. Iar dacă românul creștin-ortodox știe a ierta pe cel nevinovat, nesăbuit sau bezmetic, nu înseamnă că va lăsa nepedepsit pe dușmanul care conștient se pune în calea destinului său.

OVIDIU GULEȘ

CAZUL DUCA

Monitorul Oficial, 9 Decembrie 1933.

Consiliul de Miniștri, în ședința din 8 Decembrie 1933, luînd în deliberare referatul d-lor miniștri de justiție și interne, avînd în vedere că în țară funcționează o grupare politică, denumită la început „Legiunea Arhanghelul Mihail", iar azi „Garda de Fier".

Considerînd că prin programul și acțiunea sa din ultimul timp această grupare urmărește, pe de o parte, schimbarea ordinei legale în stat și, pe de altă parte, întronarea unui regim social și politic contrar celui statornicit prin Constituție, cît și prin tratatele de pace;

Avînd în vedere că, după cum se constată din referatele d-lor miniștri de justiție și interne, mijloacele de acțiune ale acestei grupări sînt teroarea și violența;

Considerînd că, în același timp, executarea lor se face prin formațiuni de luptă înarmate, a căror activitate constituie un izvor permanent de dezordine, dînd loc la acte de rebeliune împotriva autorităților statului și contribuind, prin aceasta, la crearea unei stări de natură a aduce anarhie;

Considerând așadar că funcționarea acestei grupări constituie o primejdie pentru liniștea publică și pentru existența statului.

În virtutea art. 107, ultim aliniat, din Constituție și art. 2 al legii din 23 Decembrie 1925, hotărăște:

Art. 1. — Gruparea „Arhanghelului Mihail", astăzi „Garda de Fier", este și rămâne dizolvată.

Art. 2. — Localurile de întrunire ale membrilor acestor grupări vor fi închise, arhivele și orice corespondență vor fi ridicate de autoritățile respective, oriunde s'ar găsi.

Art. 3. — Sunt interzise:

a) Întrebuințarea de semne distinctive, purtarea de uniforme, steaguri și orice alte simboluri sau forme exterioare, prin care s'ar căuta să se exteriorizeze participarea persoanelor la activitatea zisei grupări;

b) Ținerea oricăror adunări, inclusiv adunări limitate, formarea de cortegii, precum și orice acțiune politică sau de propagandă individuală sau în grup, publică sau clandestină a membrilor acestor grupări sau altor persoane care vor urmări scopurile grupării dizolvate;

c) Adunarea de fonduri sau a oricăror alte mijloace materiale în vederea alegerilor legislative care încep la 20 Decembrie 1933, în numele și cu semnul grupării „Garda de Fier", sunt nule și neavenite.

D-nii miniștri de interne și justiție sunt însărcinați cu aducerea la îndeplinire a acestui jurnal.

Constantin Argetoianu:
Insemnări zilnice,
(1933—1937)

(9 Decembrie 1933). Cu privire la dizolvarea Gărzii am aflat lucruri interesante. Cel care a pus la cale toată procedura aceasta a fost Titulescu. El l-a învârtit pe rege și l-a convins că Garda de Fier e în serviciul hitlerismului și că succesul ei ar fi egal cu implantarea influenței germane în România. Cu Zelea Codreanu tare și mare, România ar începe să graviteze în jurul Berlinului și am pierde astfel prețioasele noastre alianțe de azi. Gardismul e sinonim cu aventura și trebuie distrus cât e timp.

Date fiind complicitările lui Vaida cu Garda, Titulescu a fost hotărîtor pentru procedura de dizolvare a Gărzii. Duca a hotărît să se decreteze dizolvarea prin Jurnal al Consiliului de Miniștri așa cum se făcuse mai înainte, căci Garda de Fier mai fusese dizolvată încă odată, de Mihalache.

Constantin Argetoianu: op. cit.

Azi alegeri la Cameră. Vreme posomorîtă. Zăpada enormă căzută în toată țara, de trei zile, și viscolul care mai suflă și astăzi, fac circulația imposibilă și vin în ajutorul guvernului. Nu numai că alegătorii nu vor putea merge să voteze la distanțe mai mari, vor vota agenții guvernului cu cărțile lor — dar nici măcar delegații opoziției, nu vor putea ajunge la multe secții de vot, lăsînd astfel guvernului calea deschisă pentru toate matrapazlâcurile electorale.

Henri Prost: op. cit.

Se fac alegeri la 20 Decembrie. Liberalii au 50,99% din voturi și obțin 300 de locuri de deputați; național-țărăniștii cu 13,92% obțin 29 de locuri

Codreanu n'a putut participa la campania electorală. Un decret din 8 Decembrie a dizolvat din nou Garda de Fier, pentru a treia oară. Dar guvernul nu s'a mulțumit cu atât. A arestat în masă pe gardiști, a închis localurile lor de întrunire și le-a confiscat arhivele. Au fost uciși gardiști; după anumite informații, au fost 10 victime, după altele 30.

Ziarul „Dimineața"
din 22 Decembrie 1933.

Organele de siguranță și jandarmeria au operat numeroase arestări la Cluj și Chișinău; La Brașov a fost arestat Ion Codreanu, tatăl șefului Gărzii de Fier ș.a.

Amedeu Bădescu:
Scurt istoric al Partidului Național-Liberal Român
(1928—1934).

În ziua de 29 Decembrie 1933, I. Gh. Duca, cu întregul dosar al alegerilor, pleca cu un tren special, plin de partizani politici, spre Sinaia, pentru ca triumfal să prezinte regelui rezultatele acestor alegeri. În gara Sinaia va fi asasinat de trei legionari, strecurați, lucru curios, chiar în trenul său special. Nimeni, nici un funcționar al ordinei publice și nici o autoritate nu și-a pus problema acestei tragedii naționale. În mulțimea aceea pestriță de pe peronul gării Sinaia, victima pășea, gânditoare, făcându-și cu greu drum prin mulțime, iar asasinii urmărindu-l pas cu pas, cu revolverele în mână.

În jurul primului-ministru, nici un om al ordinei publice, decât doar, la o distanță de aproape o sută de metri, un agent de poliție beat și inconștient. ... Pe peronul gării Sinaia, cu trei gloanțe asasine, s'a schimbat traiectoria istorică a poporului român și, poate, într-o măsură și a celorlalte popoare din sud-estul european.

Henri Prost: op. cit.

În seara de 29 Decembrie, pe peronul gării Sinaia, Duca, după o audiență la rege, când trebuia să ia trenul pentru București, este împușcat cu revolverul de către trei gardiști.

Circumstanțele acestui asasinat au dat loc la controverse violente. Este cert că Duca avusese mâna cam prea grea sau că poliția poate depășise instrucțiile lui. Dar cine luase inițiativa dizolvării Gărzii de Fier? Duca, după cum am văzut, avea de gând acest lucru încă dinainte de venirea lui la putere. Pe de altă parte, Titulescu impusese această măsură ca o condiție sine qua non a colaborării lui în guvernul liberal, spunînd că agitația naționalistă stânjenea în mod grav politica lui.

Constantin Argetoianu: op. cit.

Ce nu se știe, e cât de urât s'a purtat regele față de mort și de familia lui. Îndată după asasinat s'a telefonat la Foișor și s'au cerut instrucțiuni. Regele ar fi vrut ca, cadavrul să fie imediat expediat la București; însă explicându-i-se că erau anumite pregătiri de făcut, a admis să fie așezat într'o sală de jos a castelului Peleș, lângă camerele servitorilor, unde corpul neînsuflețit al primului său sfetnic a stat până a doua zi. Nici nu s'a dus să-l vadă, nici n'a trimis o floare.

Grigore Duca, fratele victimei, juca bridge la Henry Catargi, unde au venit să-l vestească. A luat pe soră-sa Gabriela, și au plecat la Sinaia, unde au ajuns la orele 2 noaptea. Nadia, disperată, n'a fost lăsată să plece decât a doua zi dimineața și a sosit la Sinaia la amiază. Nici unuia din trei, regele n'a catadixit să-i facă condoleanțe personale. De ce n'o fi vrut să dea ochi cu apropiații mortului? L-o fi mustrat conștiința și o fi simțit partea de răspundere pe care o avea în acest omor? Alții spun că n'a vrut să-i vadă, pentru că prea s'a bucurat de moartea lui Duca și n'a vrut ca familia mortului să-i citească bucuria pe față.

Constantin Argetoianu: op. cit.

Funeraliile lui Duca s'au desfășurat într-o atmosferă de dramă. Uciderea lui aruncase spaima în guvern, la Palat și în camarilă. Fiecare se credea osândit, socotea că doborîrea lui Duca fusese numai un început și tremura pentru pielea lui. În ziua înmormântării, miniștrii s'au dus la Ateneu ca și cum ar fi ieșit din tranșee, la atac. Regele a anunțat că vine, apoi că nu vine, în fine iar că vine. Toți erau convinși că o bombă îi va curăța pe toți. Până și locul unde urma să se desfășoare ceremonia nu a fost fixat decât în ultimul moment, și abia a putut să se hotărască guvernul între Ateneu și biserica Sf. Gheorghe! Am aflat cu toți și cu un supliment de întristare că Majestatea Sa era gripată și că regreta din suflet că nu putea aduce un ultim salut credinciosului său sfetnic.

Henri Prost: op. cit.

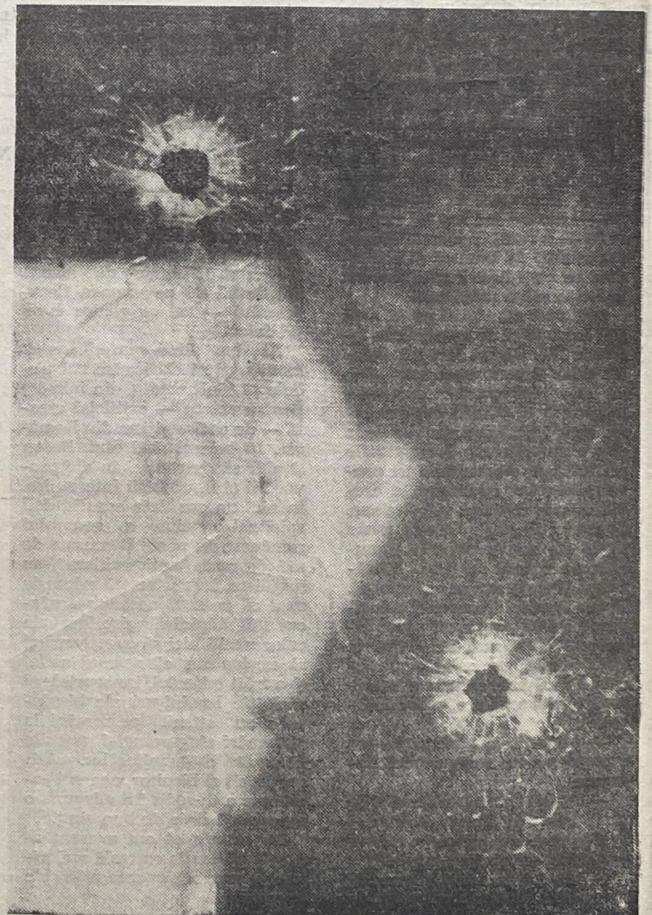
Nu este hazardată presupunerea că această chestiune a fost o mașinație a Palatului, cu complicitatea ministrului de interne, Inculeț, și a prefectului poliției, Gabriel Marinescu. Regele și metresa lui îl detestau pe Duca, care, în Iunie 1930, se pronunțase împotriva restaurației și chiar și mai violent împotriva întoarcerii în țară a favoritei. Pe de altă parte. Elena Lupescu nu putea, pe bună dreptate, să nutrească simpatie față de antisemitism, iar Carol era îngrijorat de amploarea pe care o lua mișcarea lui Codreanu. Lichidând cu brutalitate Garda de Fier prin Duca și lăsînd să cadă responsabilitatea acestei acțiuni asupra acestuia, regele și anturajul său știau că îl fac pe Duca obiect al răzbunării Căpitanului; împușcau astfel doi iepuri dintr'o lovitură. Cum mai putea fi pus sub semnul îndoielii faptul că poliția lui Inculeț a permis ca Duca să fie asasinat? Cei trei asasini au stat în sala de așteptare a gării Sinaia de la ora 11 dimineața pînă la ora 8 seara, fără ca nimeni să le fi remarcat prezența neobișnuită; or, opt polițiști erau însărcinați cu asigurarea securității președintelui consiliului și trebuiau să-l însoțească peste tot.

Dintr'o ciudată neglijență, peroanele gării fuseseră lăsate în semi întuneric.

Armand Călinescu: Memorii.

Văd pe Cristescu (Șeful Siguranței), care îmi spune că Siguranța cunoștea intențiile Gărzii de Fier de a-l asasina pe Duca, și acesta fusese prevenit. În-

(Continuare în pag. 10)

STRUMPFII NINJA DE LA MONOPOL

— roman realist —

Episodul 6

Plus sau minus, votează odată nu te mai holba așa că berea tot nu ți-o dăm. Plus zic eu. Bravo zic ei, doamna sforăie? Nu e doamnă, e Gherghina și dacă vă descoperă o să măture cu voi strada pînă la sediul vostru al Monopolului și-o să vă banalizați prin spitale.

OVIDIU GULEȘ

Deși dușmăniți și urîți cu încrîncenare, noi ne urmăm Dumnezeul pe linia mîntuirii neamului

1. FAPTE, DATE, ARGUMENTE

În „Expres Magazin", nr. 31/91, 7-13 august, la pag. 12, dl. ing. Teodor Wexler scrie: **„Comentînd Garda de Fier care, împreună cu gen. Antonescu a preluat puterea la 6 Sept. 1940, Emil Cioran spune: „Garda de fier, din care de altfel nu am făcut parte, a fost un fenomen ciudat. Conducătorul ei — Codreanu — era un slav autentic, mai mult tipul unui hatman ucrainean. Ucigașii gardiști erau, în marea lor majoritate, macedoneni dezrădăcinați. De fapt prin ei se exprima mahalaua României... așa era și Garda de fier, un complex de mișcări și mai degrabă o sectă dementă decît un partid. Se vorbea în cadrul ei mai puțin de deșteptarea națională și mai mult de splendoarea morții".**

Vreau din nou să subliniez: caracterizarea citată nu aparține unui evreu, ci celui mai **mare intelectual contemporan român în viață, de religie creștin-ortodoxă, Emil Cioran.**

După asasinarea lui Virgil Madgearu și a lui Nicolae Iorga, are loc masacrul de la Jilava. O bună parte a elitei intelectuale și politice a României este împușcată (apropos de decenzurarea istoriei, cîți din tineri știu despre această crimă oribilă?)"

Apropos de „elita" — spune dînsul — intelectuală și politică a României, apropos de „cîți din tineri știu despre această crimă oribilă?". Dar dvs., stimate domn Wexler, știți oare cît de „oribilă" a fost crima comisă pe data de 25 Decembrie 1989 la Tîrgoviște „căreia i-au căzut victime „geniul Carpaților", „ctitorul României noi" ș.a.m.d., împreună cu a sa soție de „elită cu renume mondial"? Ei bine, cam la fel stau lucrurile cu „elita" ucisă la Jilava pe 26/27 nov. 1940 (înainte și nicidecum după asasinatele Madgearu — Iorga, așa cum greșit afirmați dvs.). Și anume (conf. doc. „Asasinatele de la Jilava... Snagov și Strejnicul 26-27 Noemvrie 1940", ap. sub egida Comandamentului Militar al Capitalei, edit. de Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului, Imprimeria Centrală, București, 1941):

— Moruzov Mihail, fost director al Serviciului Secret de Informații, instrument al lui Carol al II-lea (tiran depravat sub a cărui domnie au fost uciși fără judecată, fără nici un temei juridic, cca. 400 de tineri legionari).

— Gherovici Ștefan, colonel

— Iamandi Victor, fost ministru de justiție, cităm din „Memoriul" său, pe data de 8 Dec. '33: **„I. G. Duca mi-a spus: „Aseară, după ce s-a ridicat ședința de la mine, am fost chemat de Titulescu, care se întorsese din străinătate în aceeași seară. Firește, m-am dus. Cînd a auzit că s-a hotărît nedizolvarea Gărzii a început să vocifereze, amenințînd că dacă nu se dizolvă această organizație, nu numai că el pleacă din guvern, dar vom avea și complicații externe.**

Ne-am dus înapoi la Palat și, după discuții violente purtate pînă tîrziu s-a hotărît, **sub presiunea amenințărilor lui Titulescu, dizolvarea Gărzii de Fier."**; în plus, se mai cuvine adăugat: **„Iamandi îmi vorbește de greutățile ce au de învins. Crede că în ceea ce privește Garda de Fier, ea este la pămînt, dar curentul de gîndire și ideologie a rămas neatins. Cei închiși în lagărele de concentrare sînt mai dîrji ca oricînd."** (Victor Slăvescu, Note și însemnări zilnice); mai mult: **„Examinînd problema loviturii de stat, guvern compus din comitet de patronaj (foști prim-miniștri), cu patriarhul președinte, apoi titular cu la interne, Micescu, general Antonescu, Victor Iamandi, Cancicov, Savu, Cămărășescu, Voicu, Nițescu, Andrei, Rădulescu, general Florescu."** (Armand Călinescu, Memorii); biată victimă inocentă, nu-i așa, dle. Wexler? elită, ce mai!...

— L. Damian Frederic, maior

— Ciughiță Traian, sublocotenent

— Marinescu Gabriel (zis Gavrilă), general, fost Prefect al Poliției Capitalei, un alt „copilaș" nevinovat: **„Se fac din nou remanieri în cadrul guvernului Tătărescu. Se schimbă din nou titularii portofoliilor la interne și la justiție. Pentru a imprima o notă în plus de vigoare reprimării manevrelor legionarilor, se creează un Minister al Ordinei Publice, pe care Carol îl atribuie prefectului Poliției, Gavrilă Marinescu, care va cumula cele două funcții"** (Henri Prost, Destin de la Roumanie (1918-1954), Ed. Berger-Levrault, Paris, 1954); **„Lungă întrevedere cu Gavrilă Marinescu, la mine acasă. Tătărescu a avut inițiativa numirii lui în guvern. Nu a acceptat decît după ce Rex (Carol, n.n.) l-a convins și el. Gavrilă îi făcuse un raport de vineri. Cînd s-a întors Rex în București, duminică, l-a chemat de dimineață și i-a spus că s-a convins de primejdia Gărzii de Fier și de necesitatea represiunii** (curată democrație, nu? n.n.). **Gabriel i-a spus lui Tătărescu că primește numai cu condiția de a-i aproba planul de lucru. El nu merge la Parlament, nu merge nici la Consilii, decît spre a i se da aprobarea. Apoi să fie lăsat să lucreze liber. S-a primit propunerea. Are de gînd să SUPRIME PE CODREANU ȘI VREO 30 DE GARDIȘTI PRINCIPALI. Și-a format echipe din 200 de pușcăriași** (iată de unde s-a inspirat Ceaușescu), **cu care va da lovitura într-o noapte."** (Armand Călinescu, Memorii).

— Zeciu Vasile, colonel, fost prim procuror al Tribunalului Militar al Capitalei, participant direct în cadrul mascaradei de proces înscenat pentru asasinarea lui C. Codreanu, coparticipant la crima contra Căpitanului, a Nicadorilor și a Decemvirilor

— Popescu Alexadru, maior

— Macoveanu Aristide, maior, a comandat — alături de mr. Dinulescu — echipa de jandarmi ce a asasinat pe Căpitan, pe Nicadori și pe Decemviri

— Argeșeanu Ghe., general, fost prim ministru

— Panaitescu Anibal, colonel

— Dinulescu Iosif, maior, (vezi Macoveanu), coautor al asasinatului colectiv antilegionar din pădurea Tâncăbești, pe 29/30 Nov. '38

— Bengliu Ion, general, fost inspector general al Jandarmeriei prin funcția sa răspunzător implicit pentru crimele carliste în contra tineretului român (ordinele de asasinare el le-a dat)

— Stănciuc Ion, Sârbu Constantin, Tașcă Vasile, Zăilescu Nicolae, Nițu Ștefan, Moisescu Vasile, Bularda Nicolae, Niculescu Ghe., Popescu C-tin Jandarmul, Oancea Ghe., Crăciun Neacșu, Gheorghiu Petre, (foști jandarmi); Gavrilă Ichim, Zugravu Eugeniu, Coman Paraschiv, Balinț Ion, Lelescu Stanciu, Cenușă Ghe., Mărculeț Olimpiu, Radu Mihai, Pârvulescu Nicolae, Boghici Ghe., Marin D-tru, (foști agenți de poliție); — foști jandarmi și agenți de poliție care au ucis cu mîna lor tineri legionari în timpul prigoanelor carliste (Sîrbu C-tin, cu mîna lui, l-a asasinat prin strangulare pe Căpitan)

— Ștefănescu Niki, fost subdirector al Serviciului Secret de Informații

— Blebea Alexandru, maior

— Panova Ion (fost chestor de poliție), Bonea Niculescu, Reiner Otto, Constantinescu Laurențiu, Malenschi Petre, Găman Nicolae, Iordache Ion Iordănescu, Horwath Iuliu, Horwath Victor (foști agenți de poliție), Vârfureanu Mihai (fost comandant legionar), Diculescu Virgil (fost student), Bouleț C-tin, Patriciu Pavel, Lescenco Nicolae, Marius Boțu, Miron Tudor, Bileca D-tru, Bileca Nicolae, Bobocea Nicolae, Georgescu Marin, Culețcu C-tin, Dumitrescu Spiru, Bălănuță Nicolae (foști agenți de poliție), Petre Tudor (fost jandarm)

— Radu Pascu, fost prim-preș. al Trib. Milit. Cluj

Iar acum, stimate dle. Wexler, vă invit să-mi explicați ce înțelegeți dvs. prin termenul „elită", intelectuală și politică pe deasupra. Probabil elita la tir, tras cu arcul sau cu pistolul. Aproape în exclusivitate, defuncții de la Jilava au fost jandarmi, ofițeri de jandarmi, informatori, agenți de poliție, șefi de servicii secrete, miniștri-masoni și cam atît. Mai puțin și revenim la noua noastră „elită", condusă de Ștefan Andrei, Lina Ciobanu, Suzy Gâdea et comp. — și ei foști miniștri.

Ei bine, tinerii români de astăzi asta trebuie să știe:

— cepexul și capii securității ceaușiste merită închisoare și pedepse pentru că, la vremea lor, au ucis, au reprimat și au batjocorit neamul românesc, în mod perfect identic se punea chestiunea cu așa zisa „elită" jandarmeristă închisă (pe merit) la Jilava în 1940.

Apropos de Cioran, un ax filosofal al românismului și în același timp un orgolios freudian: nu tot ce spune poetul Mircea Dinescu, de pildă, are valoare axiomatică în politică sau în istorie. Cît despre slavismul lui Codreanu, fie ca Dumnezeu să ne hărăzească cu cît mai mulți „slavi" din aceștia. Cunoașteți, sper, maxima lui Nae Ionescu privitoare la diferența dintre „a fi bun român" și „a fi român".

În fine, dubla crimă Iorga — Madgearu a fost comisă de niște indivizi care, oricît ar fi vrut să pară, numai legionari adevărați n-au fost. Însăși Mișcarea repudiază acest act. Și încă ceva, termenul de „holocaustul de la București — rebeliunea legionară" (cum poți face rebeliune dacă te afli la putere, asta n-o mai știu), pentru mine echivalează cu acela de „marea insurecție națională și armată antifascistă și antiimperialistă de la 23 august bla, bla...". În fapt, puciul aranjat în ianuarie '41 de Antonescu alături de nemți împotriva legionarilor s-a întors asupra Mareșalului prin puciul aranjat în august '44 de Mihai alăturea de ruși și aliați.

2. PRECIZĂRI

La punctul 1., tocmai încheiat mai sus, am făcut uz de o prea mică parte din arsenalul documentar-istoric aflat la dispoziție. Apoi, eu nu sînt decît un umil posesor de documente istorice. În arhiva încă secretă, cenzurată cu strictețe chiar și astăzi, se găsește întregul fond legionar (mărturii, cărți, reviste, depoziții, fapte, totul, absolut totul). Dacă cei ce dețin cheia acestui fond nu l-au ars încă, se pare că, o dată și o dată, teama îi va determina să o facă. Am spus teamă. Într-adevăr, altfel nu văd rațiunea pentru care, în statul nostru democratic, fondul legionar mai zace încă la secret (ca pe timpul bolșevismului).

Pe lîngă toate acestea, se cuvine să precizez un lucru: pare-se că eu, ca român ortodox, și dl. Wexler (al cărui unchi, ne spune dînsul, a fost ucis în ianuarie '41), vorbim limbi cu totul diferite. Nu cred să ajungem vreodată a ne înțelege în privința vinovaților pentru sîngele vărsat în trecut de ambele părți. Tatăl meu a luptat în contra iudeo-bolșevismului, unchi de-ai mei au căzut sub gloanțe în munți sau au putrezit în închisorile horthyste ori comuniste. Pentru aceasta, eu nu îi urăsc nici pe unguri, nici pe ruși și nici pe evrei. Nu-i urăsc, fiindcă un creștin nu are acest dar — de a urî pe cineva. Prefer să mă rezum, istoricește vorbind, doar la efortul de a afla adevărul curat asupra realității vremurilor trecute, iar acolo unde survin patimile, dispare adevărul.

3. CONSIDERAȚII

Lăsînd la o parte cazul particular atacat mai sus, este bine să desprindem acum și cîteva considerații generale pe marginea acestuia. Merită oare sau nu un astfel de caz osteneala de a trece la generalități? Eu cred că da, cu prisosință chiar. Căci astfel de aspecte sînt departe de a fi izolate, insignifiante ori extreme. Numericește, ele au devenit un loc comun. Prin delicatețea problemelor ce le ridică, aceste cazuri, analizate și apoi sintetizate, conduc la ceea ce, terminologic, se poate numi fenomen. Un fenomen antiromânesc. Din nou, puterea, televiziunea, marea presă, partidele și alte formațiuni concertează o campanie de rescriere a istoriei neamului românesc. Cea mistificată de comuniști a intrat în desuetudine iar locul, pare-se, a rămas vacant. Noile informații pe care publicul le primește astăzi prezintă, mai toate, un numitor comun: și anume cîte rele au făcut înaintașii noștri, cîte metehne stau pe capul nostru, cît de răi, barbari și criminali au fost românii în trecut, în această țară au fost — zice-se — decimate grămadă, fel și fel de neamuri venite de pe aiurea, numai unul singur (cel românesc) n-a jertfit mare lucru, din contră, a jertfit pe alții...

Iată de ce atîta vreme cît în școli nu se învață care a fost jertfa martirilor români pentru Dumnezeu și pentru neam, cum au murit românii sub jugul (fie el militar sau ipocrit, economic) străin, ei bine, tot atîta timp trebuie să înțelegem cu toții că stăpînirea dușmană nu a încetat. Ea există, se menține, chiar prosperă. De biruit, o vom birui. Nu cu ură însă. Ura este apanajul lor — al dușmanilor, al intrușilor ce, subliminal, conștientizează nefirescul pretențiilor ce le ridică.

Biruința noastră stă în dragostea față de Dumnezeu și față de neamul ce ne-a zămislit, în credința că — neîncetînd a ne purifica sufletele prin jertfă și umilințe — vom primi mîntuirea asupra românismului, iar ca neam neprihănit și mîntuit întru Hristos Dumnezeul, a noastră va fi Împărăția.

STRUMPFII NINJA DE LA MONOPOL

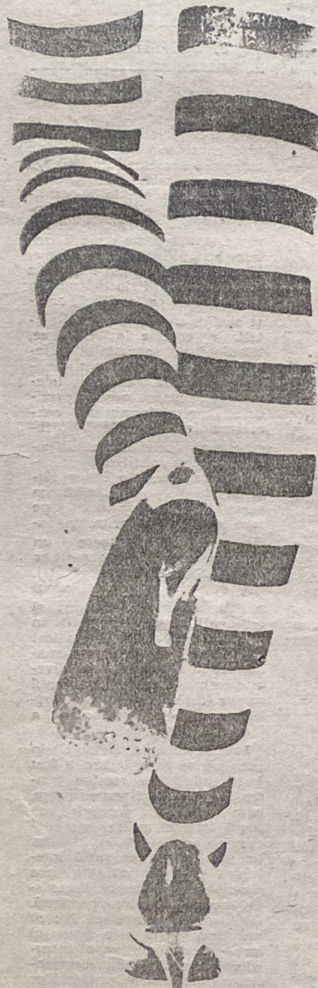
— roman realist —

Episodul 7

Ați făcut la seral, nu, zic eu, ca să avem conversație. Ce să facem ? La geniu am făcut, el n-a făcut că are platfus. Uh, zic eu, lasă, măcar ai dinți buni, nu ? N-am, zice el, că era criză de calciu, l-au halit pe tot exploatatorii.

COCKTAIL MOLOTOV

XENOFOBIE. Procesul de trecere la economia de piață a fost întîrziat în România cu vreo cinci secole din pricina pornirilor șovin-extremiste ale unui oarecare voievod Ștefan al Moldovei. Acesta, contrar spiritului de toleranță al românilor, mînat de porniri islamofobe, a împiedicat în repetate rînduri pătrunderea drahmei turcești în țara noastră atît de avidă după valută forte. S-a întîrziat astfel în mod nepermis deschiderea de bragagerii și fabrici de rahat. Acestea nu sînt fabulații ci concluziile logice desprinse din articolele unor ierarhi români.

LEGEA SIGURANȚEI STATULUI. Aflăm că s-ar fi depus recent o plîngere către conducerea S.R.I. împotriva talentatului gazetar George Pruteanu. Acesta, în zi de 15 nissan, a fost văzut mîncînd sarmale umplute cu carne de porc și înecate în smîntînă, vădind astfel un virulent antisemitism.

URMAȘII ROMEI. Atît Papa Ioan Paul al II-lea, cît și ierarhi răsăriteni, susțin mai nou că Mîntuitorul ar fi fost arestat, condamnat și ucis de către administrația romană din Ierusalim. Slugile arhiereilor din Ghetsimani au fost deci romani, arhiereii Ana și Caiafa romani, iar cei ce strigau : „Sîngele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri !" romani deghizați. Astfel românii, ca urmași ai Romei, se fac vinovați de deicid !

EXTREMISM. Numai în Timișoara, au fost de curînd profanate morminte românești în cîteva cimitire (Cosminului, Cal. Șagului, Cal. Lipovei ș.a.). Antiromânismul și extremismul de stînga cunosc oare o nouă recrudescență ?

MIRACOL. În numeroase parohii ortodoxe sînt săvîrșite sfinte slujbe însoțite de miracole. Miracolul constă în aceea că românii, deși îmbiați aproape să treacă la alte confesiuni de către proprii lor păstori, se încăpățînează a rămîne statornici în credința strămoșească, socotind că nu se pot lepăda de Sfinții Părinți și sfintele dogme din pricina unor slujitori nevrednici !

SEMAFOR. Corneliu Vadim Tudor este rău. Traversează pe roșu ! Alții sînt buni și traversează, reglementar, pe verde. Andrei Pippidi nu știm cum e. Sînt ani și ani de cînd domnia sa așteaptă culoarea albastră !...

SIMPOZION. Interesante dezbateri au avut loc în capitală pe tema : „România, economia de piață și materialismul metafizic". Printre participanți : Dan Pavel, Horațiu Pepine, George Pruteanu, Ully Vălureanu, Andrei Pippidi, Gabriel Andreescu și Liviu Antonesei. La concurență, s-a desfășurat un alt simpozion : „Economia și materialismul ca atare". Participanți : Eugen Barbu și Ilie Neacșu.

SCRIB*** GAMES

Pentru un publicist, începutul zilei este extrem de important, conform binecunoscutului proverb : „Spune-mi ce dejunezi, ca să-ți spun ce vei scrie".

Să vedem deci în ce constă masa de dimineață a cîtorva dintre cei mai marcanți gazetari români :

- **ILIE NEACȘU**, fără a fi habotnic, servește la dejun exclusiv Verdețuri.
- ULLY VĂLUREANU se mulțumește cu o felie de carne fiartă sau friptă, provenind de la un animal ce rumegă și are copita despicată.
- **OVIDIU GULEȘ** rareori se trezește la o oră adecvată pentru a mai dejuna. În cazuri de excepție, savurează o porție de Gulaș urmată de un cocktail „Gulag".
- DAN CIACHIR, în zilele de post, gustă puțină ștevie alături de o cană cu suc de ceapă, iar în zilele de frupt, ștevie cu ulei de rapiță și, împotriva mîndriei, o fărîmă de brînză dulce.
- **CORNELIU VADIM TUDOR** servește un mic hun asortat cu gogonele.
- GEORGE PRUTEANU la un dejun variat : o tablă de Matzes, mai cu seamă primăvara, cîteva smochine din Țara Sfîntă și un pahar cu vin Carmel. În lipsă de gogonele, savurează gogomănii și gogorițe.
- **HARALD ZIMMERMAN** optează pentru salatele de fructe. În special pentru renumita salată Goldenberger. Uneori servește, ca supliment, o publicație, două.
- ANDREI PIPPIDI își începe ziua direct cu lucrul la romanul autobiografic „Fala Istoriografiei românești", timp în care consumă o cutie cu rahat.
- **MARIANA CERNICOVA-BUCĂ** nu vă putem spune ce mănîncă la micul dejun. A scris oarecînd despre acest subiect poetul Dan Emilian Roșca și doamna Cernicova s-a supărat...

documentare și realizare:

IOAN SORIN USCA

STRUMPFII NINJA DE LA MONOPOL

— roman realist —

Episodul 8

Uh ! zic eu, lasă nu-i nimic, o să mori de tînăr, apropo, ce etate prezinți ? Am 45 domnule că ultimii doi nu s-a hotărît încă dacă se consideră.

THE END

În numărul viitor, Deșteptarea Gher-Ghinei-Karate roman.

BALZAK TERENTE